

Em Gái ! Hãy Cùng Anh Ăn Trái Cấm

Contents

Em Gái ! Hãy Cùng Anh Ăn Trái Cấm	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	13
7. Chương 7	14
8. Chương 8	16
9. Chương 9	19
10. Chương 10	20
11. Chương 11	22
12. Chương 12	24
13. Chương 13	26
14. Chương 14	28
15. Chương 15	30
16. Chương 16	32
17. Chương 17	34
18. Chương 18	37
19. Chương 19	38
20. Chương 20	40
21. Chương 21	42
22. Chương 22 (end)	44

Em Gái ! Hãy Cùng Anh Ăn Trái Cấm

Giới thiệu

Chúa trời!! Xin Người hãy tha thứ cho chúng con. Dù cho tình yêu đó chỉ là tội lỗi!! . . Tình yêu tôi

1. Chương 1

... Sáng sớm, nó vẫn nằm ì ục trong chăn, hết như một con heo. Những tia sáng tinh nghịch mạnh mẽ le lói qua tấm màn mỏng cũng không thể đánh bại sự lưu luyến của nó với chiếc giường mềm yếu...

Không biết rằng ở phía dưới nhà... Có ba con người mong mỏi chờ nó với cái bụng đầy không khí... Ba nó - Hiền Vinh bắt đầu hơi nheo mày lâu lâu...

- Sao Hiền Trinh chưa chịu dậy nữa?? Con gái con lười... Ngủ như vậy thật không ra thể thống gì...!!

- Hey!! Cái con bé này!! Mới năm phút trước còn hét inh ỏi rằng sẽ xuống ngay cơ mà!! - Bà Khương Hồng chống cằm thở dài. Con bé này... mười sáu tuổi rồi mà vẫn cứ như vậy...!! Sau này sớm muộn cũng có mà về ôm bà than thở rằng không có ai rước...

- Ba mẹ đừng nóng!! Để con kêu em...!! - Hiền Khiêm đứng dậy, cười gượng rồi chui tót lên lầu. Cha mẹ thì ngày nào trên môi cũng nở nụ cười vui vẻ, quả chỉ là chỉ có con heo nhà anh mới có thể chọc giận bố mẹ như vậy...

.
. .

Anh mở khê cánh cửa, bước vào phòng rồi lắc đầu cười khổ... Mới tối hôm qua anh còn nài lưng ra dọn phòng cho nó, ấy thế mà ngày hôm nay nó lại chẳng khác nào cái chuồng lợn rồi. Đồng phục quần áo thì ôi thôi... nó tàn xác chia rẽ mỗi em mỗi bên. Sách vở thì trên giường dưới đất gì thì cũng có... Chỉ tội cho cái bàn đáng lẽ phải dùng cho việc học thì lại... vinh dự chứa đầy snack với vỏ kẹo ăn dở... Anh thật sự khâm phục bản thân những năm qua đã lao động khổ sai vì nó như vậy...

- Trinh!! Dậy!! Dậy!! - anh lay con heo đang nằm trên giường. Nhưng mãi mà gần năm phút rồi nó cũng chưa động dậy. Anh thật sự rất sốt ruột nha ~!! Không chừng lát nữa cha cậu thì lên đây bằm xác nó ra cũng nên... Nghĩ đến đây, anh khẽ rùng mình...

- Trinh!! - anh lay mạnh nó hơn, vẫn không si nhê gì... Anh day day thái dương, ngồi xuống bên cạnh giường...

- Trinh!! Bảo Thy đến kia!! - quả đúng như anh đoán, vừa dứt lời, nó đã bật dậy như cái lò xo, vẻ mặt khùng hoảng đảo mắt nhìn xung quanh... như không có gì bất thường... nó ôm tim thở phào, cậu gắt nhìn anh...

- Anh à!! Thật quá đáng nha ~!!

- Em mà cứ ôm giường ngủ thì thành con heo cũng có mà trách anh!! - anh nhếch môi cười cười... Nó thì phòng má phụng phịu... Anh à!! Anh nhường em một lần thì chết sao??...

- Được rồi nha đầu ngốc!! Xuống mau đi!! Gương mặt của cha mẹ anh thực sự không thể nhìn nổi nữa rồi!!!

Nói rồi, anh bước ra ngoài cho nó thay đồ, nó lưu luyến nhìn chiếc giường thân thương rồi mới cúi xuống... kiểm đồng phục...

.
. .

- Cha!! Mẹ!! Chào buổi sáng!!... - nó chạy xuống, hôn chụt vào má ông Hiền Vinh. Không biết từ khi nào cục giận cũng trôi đi mất!!... Rồi xoay sang, hôn chụt vào má mẹ nó, bà cũng dịu lại, cười cười nhìn nó...

- Được rồi!! Ăn sáng đi, có thịt bò kho tương con thích đấy!!...

- Yah!! Thịt bò kho tương!! - nó nhảy căng lên, chạy lại bàn ăn... Có Hiễn Khiêm ngồi ngay bên cạnh... Cũng định bụng nhón chân hôn anh một phát như thường lệ nhưng mà... lại đặt mông ngồi xuống như không. Anh ngồi kể bị ăn cho nguyên quả bơ nên hơi bực...

- Này!! Không hôn anh à?

- Không hôn người nói dối!! - nó phụng phịu xoay mặt đi, anh cũng vì thế mà trên đầu cục u lại càng lớn hơn...

- Này thì nói dối!! - Anh vờn đùa nên khiến nó nhắm tịt cảm mắt...

.

1s

.

2s

.

- Bà nó!! Cho tôi cốc cà phê nữa nào!!

3s

.

- Đây đây!! Ông coi chừng nóng...!!

..... Hửm?? Không đau?? Anh không đánh nó à?? Định bụng, nó te hê mở mắt liếc mắt sang anh... Phù!! Anh vẫn đang ăn thịt bò rất ngon miệng... Ặc!! Nhắc đến thịt bò nó thật sự đói bụng a ~!!...

Ngay sau đó, nó thọc đũa cắm vào miếng thịt bò trên đĩa, chắc chắn sẽ nghe tiếng phập rất êm tai...

...// Keng //...

Ồ?? Không phải là “phập sao”??... Ngay sau đó, ánh mắt nó lập tức chuyển mục tiêu xuống chiếc đĩa trên bàn ăn... Trống không... Cái gì?? Trống không?..

Nó bật ghế đứng phắt dậy, mắt rưng rưng nhìn anh đang ngon lành nhai miếng thịt bò của mình...

- Anh...!! Thịt bò của em!! - nó tức tối chỉ thẳng mặt anh... còn anh vẫn thản nhiên nửa miếng ngoài nửa miếng trong ăn ngon lành...

- Sao?? Tiếc hả?? Muốn ăn chung với anh không?? - anh nhếch môi cười cười, dùng răng xé nửa miếng thịt bò đang ở trạng thái nửa trong miệng mình, cầm hươ hươ trước mặt nó...

- Không ăn hả?? Đừng lo, nửa miếng này anh chưa bỏ vào miệng đâu!!...

- Anh... anh...!! Chết đi!! - nó then quá hóa giận, một phát cắn phập miếng thịt bó vào miệng, tiện thể... cạp vào ngón tay anh một phát...!! Rồi nhóp nhép tung cửa chạy đi...

.

.

.

Anh thẫn thờ ngồi trên ghế, ngón tay vẫn giữa không trung đưa ra phía trước mặt, biểu hiện không có vẻ gì là đau nhưng ngón cái vẫn ứa máu... Bà Khương Hồng neho mảy đi đến bên Hiễn Khiêm, sầm soi ngón tay anh...

- Con bé này!! Sao lại cắn mạnh như thế chứ!!? Con cũng thật là, trêu nó mãi nên giờ cứ như hổ báo, chả thấy dất ai về nhà!! - anh thì khoe môi vẫn như cũ nhếch lên thành một vòng cung...

- Con không sao đâu ạ!! Con xin phép đi trước!! - anh lễ phép đứng dậy cầm túi xách của anh cùng... túi xách của nó, thông thả bước ra ngoài...

- Ủ!! Con đi cẩn thận!!

... // Rầm //...

Cánh cửa khép lại, gương mặt anh vẫn mang ý cười, nhìn đầu ngón tay đang rỉ máu...

- Em cứ dễ thương như vậy!! Làm sao anh kiềm chế được đây?!! - Trong thoáng chốc, không ai biết rằng... anh đã hôn nhẹ lên ngón cái đang rỉ máu của mình... như một bằng chứng...

2. Chương 2

... Tôi sẽ kể cho em nghe... về một tội lỗi...

.

.

.

- Ạch!! Ta hận!! Ta hận!! - nó bước đi thong thả đến trường, mỗi bước chân voi nó giáng xuống nền đất đáng thương là một dấu ấn lưu giữ mãi mãi...

Nó trong miệng vẫn cắn, vẫn nhai, vẫn nghiền như tưởng tượng đang nhai chính bộ mặt đáng ghét của anh mình trong cổ họng...

Hắc hắc!! Từ đằng xa, cổng trường Đông Hải hiện ra làm trôi đi cả nỗi u buồn của nó... Trường học ơi !! Ta đến với mi đây!!... Nó nhe răng cười nham nhở rồi co giò bắt đầu chạy. Đừng ai nói nó vô tư nhe, chỉ qua là nó “anh hùng không chấp kẻ tiểu nhân” thôi... Mà kẻ tiểu nhân ở đây là ai thì quả thật rất cần nó xem lại a ~!!...

.

.

.

- Ư hử!! Chả thấy gì cả!! Tránh ra!! - hey... Giờ nó mới hận sao mà cùng một mẹ một cha sinh ra mà nó lại lùn đến thế, nhón hoài nhảy hoài mà tại sao cái danh sách lớp không đến được cái cửa mắt... Ta hận thằng nào cao hơn ta lắm nha. Nó suy nghĩ lừm lừm liếc liếc mấy tên cao cao chen trước nó, khiến thằng nào thằng nấy không rét mà run...

- Áaaaaaaa!! Anh ấy đến rồi!!

Ầm... ạch... bịch bịch bịch...

.

.

.

Nó ngẩn mắt, không hiểu tò te gì cả... Mới 3s trước trước mắt nó còn là một biển người, ngộp thở không thấy đường đi, thế mà...

Nó suy nghĩ rồi lắc lắc đầu, dễ dàng luồn người qua xem danh sách lớp. Mà nói là luồn cũng không đúng, vì thực sự còn ma nào đứng đây đâu...

- Ồm!! Công nhận là đúng thiệt. Gặp con bà chằn lửa thét yêu quý nữa rồi!! - nó chép miệng, ạch ạch. Tự dưng sống lưng thấy rờn rợn à nha...

- Fu fu fu fu!! Năm nay mong bạn hiền tiếp tục chỉ dạy con . bà . chằn . lửa . thét này nữ nhé!!...

Nó quay lưng lại, mặt mày tái xanh... Cười không ra cười, khóc không ra khóc. Con này đúng là sao chổi đời nó mà...

- Đại tỷ!! Em xin lỗi!! Em không dám!! - mặt nó méo xệch, chấp tay van xin. Ai chứ chỉ có con bạn nó - Đào Bảo Thy là nó suốt đời này quả thật không muốn động đến...

- Á à!! Hôm nay con nha đầu thối này bắt đầu bịp bợm với bà đấy hả?? - cô trợn mắt, lườm lườm nhìn nó, khoanh tay ra dáng chị đại...

- Bà à!! Cháu nào dám!! Tại trông đằng kia ồn ào quá nên cháu ngứa miệng góp vui một câu đấy mà!! - nó cười khố, hươ hươ chỉ tay về phía đông đang ồn ào, nhộn nhịp... Bảo Thy cũng vì thế mà ngược đầu nhìn theo...

- Ôi trời oiiii!! Đẹp trai quá!

- Anh ơi anh ơi!! Nhìn em nè!!...

- Anh oiiii!! Em yêu anh!!....

-...

-...

..... Vân vân và mây mây và mưa mưa, bao nhiêu ngôn từ gợn sóng ào ạt nổi lên làm vang dội một góc trời... Nó xoa má, lấy tay vờ che che đầu...

- Bảo Thy!! Cậu có ô không?? Cho mượn tí...

- Chi?? - cô nhướn mày hỏi nó, trời mát mẻ gợn gió thế này dùng ô làm gì??...

- Không thấy à?? Nước bọt của mấy cô nàng kia như bão vắng đầy đầu tớ đây này...!! - nó vờ lắc đầu, mấy cô nàng kia nghe vậy thì mặt tím mặt xanh, nhiều cô thì biết điều ngậm mồm lại cho yên... Chỉ thấy Bảo Thy quay lưng lại, hai vai đang run run, chắc là đang cố nén cười...

Còn nhiều nàng hồi nãy hùng hổ quá, giận đến tím mặt. Bị nói vậy trước mặt thần tượng không nhục sao được chứ!!?? Tranh thủ còn có vài tia lựu đạn ném về hướng nó... Còn về phần nó, vẫn vô tư... vô sắc cho nhỏ bạn...!!

- Hahahahaha!! - nghe tiếng cười kéo một tràng dài, nó và cô ngược lên nhìn qua nhìn lại. Thật kì lạ nha ~!! Chẳng phải Bảo Thy đã nín cười rồi sao??...

- ... Tớ đã nói mà!! Em gái cậu quả thật rất thú vị nha ~!!...

Nó giật mình, quay phắt về phía trung tâm giữa các cô gái đang ném lựu đạn về phía nó... Lập tức, gương mặt dương dương tự đắc của nó đánh lại...

- Này!! Cái bộ mặt đó là gì thế?? - anh hơi nheo mày, chỉ là miếng thịt bò thôi mà, cần giận lâu đến như vậy không??...

- Hình như em gái giận cậu rồi!! - Hải Đăng bên cạnh huých tay anh, cười cười. Đến lượt cậu nheo mày nhìn Hải Đăng...

- Hiền Trinh không phải em cậu!!

- Rồi thì không phải!! - Hải Đăng lăm bằm, dù gì cũng là tiền bối lớp trên, sớm muộn gì cũng gọi là anh thôi!!...

Anh cùng Hải Đăng chậm rãi bước về phía nó, nó lại phồng má xoay mặt đi...

- Em còn giận anh à?? - Hiền Khiêm cười khố nheo mày... Dịu dàng xoa đầu nó, nó gần hờn dỗi xoay mặt đi !

- Em không có giận!!

- À!! Hay là em vẫn còn dỗi...!! - anh nhỏ giọng trêu chọc...

Nó quay phắt, nhướn đầu lên, ai bảo nó lại lùn như vậy chứ?? Gương mặt tức giận đến ửng đỏ. Những cô nàng hồi nãy còn đang muốn ném lựu đạn thật sự ngay giờ phút này muốn chìa nòng súng đại pháo bắn ngay một phát vào mặt nó... Ai cho nó lại thân thiết với thần tượng Đông Hải như vậy chứ??...

- Ai nói em còn đói?? - nó lại tức giận nhướn mày...
- À...!! Không còn đói!!... Vậy mà...!! - anh đề giọng, cố ý ngân dài, khoé môi đã hơi nhếch lên...
- Mà mà gì chứ??...- nó gào lên, tựa như muốn cạy nát cái nụ cười bán môi đáng ghét kia...
- ... Vậy mà... sáng nay em lại còn thèm thịt đến muốn cắn anh!!... - anh thì thào, mặt nó đỏ lên vì gương, nghiêng chặt răng chăm chăm nhìn vào mắt anh. Sao anh ngày nào cũng ngứa mồm mà trêu nó chứ?? Quả thật không cam tâm a ~!!

3. Chương 3

- Anh... anh...!! Đáng ghét!! - nó giận dỗi phồng má... Anh cười phì, vỗ đầu nó. Không để ý rằng phía sau đang có rất nhiều ánh mắt không mấy thân thiện đâm thẳng vào lưng nó... Hải Đăng và Bảo Thy cũng không dại gì mà bỏ đi, ngồi lại xem kịch hay...
 - Được rồi em gái!! Đừng giận nữa!!... Anh sẽ bao kem cho em được nhỉ??...
- Mấy nàng mắt còn đang nòng súng cháy đạn. Ngay sau khi nghe anh nói xong hai chữ “em gái” thì lập tức... “súng bỏ vào bao”...
- Thật?? - nó nhướn mày nhìn anh...
 - Thật!! - anh gật đầu, chắc chắn... Nó nghe vậy thì cơ mặt giãn ra, toe toét cười...
 - Vậy anh đi đây!! Chiều nay gặp nhé!! Ngốc!! - anh cười tươi khoe răng khểnh, lòi Hải Đăng đi mất... Nhiều nàng không chịu được thì mắt mọt ít cc máu ra bằng đường mũi. Thậm chí nhiều nàng còn ... chảy nước dãi!! Quả thật là rất mất vệ sinh nha ~!! Biết sao được, hoảng tử bằng giá trong lòng các nàng bỗng dưng cười một cái, không đồ rap mới lạ...
 - Ngốc ngốc ngốc!! Cái đầu nhà anh!!... - nó lăm bằm chửi rửa, không để ý Bảo Thy bên cạnh đang xoa cằm... trầm tư suy nghĩ điều gì đó...
 - Hiễn Trinh... hình như anh Hiễn Khiêm...
 - ... Tránh ra!!...
- Chưa kịp nói dứt câu, Bảo Thy đã bị văng xa ba mét, té chổng gậy bên bồn cây... Cô đứng dậy, neho mày gất gổng...
- Nè em gái!! Em là em của Hiễn Khiêm à??
 - Trời ơi!! Em dễ thương quá à!!...
 - Cho chị nựng em có được không??...

-...

-...

Nó như bị quay như chong chóng. Cái thể loại gì đang xảy ra thế này??...

Chưa nóng vội, nó bắn tia cầu cứu về phía Bảo Thy... Ạch!! Cô nàng đã xoay gót đi từ lúc nào... Hức hức!! Đúng là cái đồ bỏ bạn... Nó khóc không ra nước mắt. Chả phải mấy bà cô này mới năm phút trước còn ném bom nó sao?? Sao tự dưng lại thành ra thế này??...

.

.

.

Cô đi dọc theo hành lang, khẽ vuốt cằm suy nghĩ... Chưa có ai nói cô nhạy cảm sao?? Thực sự là cô rất nhạy cảm nha ~!!... Nhất là về biểu hiện của anh Hiên Khiêm đối với Hiên Trinh lúc này... Quen ba năm rồi mà chả lẽ cô không hiểu gì về anh sao?? Chính là cái cô không hiểu biểu hiện và thái độ của Hiên Khiêm với Hiên Trinh, ừ thì trông chả khác mấy cặp anh em tối ngày chọc đùa trêu nhau, nhưng để ý kĩ thì... quả là có điều gì đó rất là lạ...

Ý cô là... thái độ không phải quá mức so với hai người anh em sao??

Cũng có thể là... cô đã suy nghĩ quá nhiều...

.
. .

- Thy ơi ơi!! Trinh về trước nha!! - Hết tiết học, Hiên Trinh uể oải nheo mày... Uể oải?? Vì sao ư?? Đương nhiên là do bị mấy bà chị lớp trên khủng bố rồi...

- Khoan đã!! - Cô bất chợt lên tiếng, thuận tay nhét quyển vở vào cặp... Nó cũng theo đó mà khựng lại, không bước đi nữa, lại đưa ra bộ mặt đưa đám nhìn cô...

- Đừng có trưng cái bộ mặt đưa đám ấy ra!! Lại đây tởm hỏi cái!! - Cô quất quất tay, ý bảo nó lại gần, miễn cưỡng thở dài, nó cũng bước lại chỗ cô...

- Gì đấy??

- À!! Về anh Hiên Khiêm...- nói đến đây, cô lại ngập ngừng không nói, hơi phân vân... Thấy nó bắt đầu mất kiên nhẫn, hơi nheo mày. Cô mới hít một hơi thật sâu...

- Anh Hiên Khiêm... có làm gì kì lạ với cậu không??

- Kì lạ?? Anh Khiêm á?? - nó nhướn mày xoa cằm tỏ vẻ suy nghĩ, rồi phun một câu xanh rờn...

- ... anh ấy lúc nào mà chả quái với kì lạ chứ!!...

...

Rồi, cô xin tuyên bố chính thức thua với con bạn từng này, ngốc như nó thì ai mà để ý cho được. Và có lẽ... Hiên Khiêm cũng không ngoại lệ...

.
. .

Vừa tan học, Hiên Khiêm đã loạt xoạt phía dưới bàn, lấy đại vài quyển bài tập vứt vào ba lô, vừa dọn vừa huýt sáo... Hải Đăng nhìn anh trợn to hai mắt, lấy tay rờ trán anh...

- Làm trò khỉ gì thế?? - anh nheo mày, giật phắt cái tay thoang thoang mùi giấy sấp của thằng bạn ra. Chậc!! Thành viên CLB Hội họa là thế đấy...

-Ặc!! Không sốt!!

- Thì sao? Sức khoẻ tởm vốn rất tốt'!! - anh lập tức thu lại nụ cười trên môi, thằng này bị hâm à??

- Không sốt mà cậu lại cười ư?? Nói tởm nghe xem nào?? Xương quai hàm cậu bị trẹo rồi phải không?? - vừa nói, Hải Đăng lại thuận tiện xoa cằm anh, tỏ vẻ nghiêm túc...

- Cậu tin tởm một tay bóp chết cậu ngay tại đây không?? - anh nheo mày, hằm hằm mặt... Anh cười thì lạ lắm à?? Anh có phải quái nhân đầu mà không biết cười...

- Rồi!! Rồi!! Tởm xin lỗi!! Hôm nay đi chơi với tởm không?? Coi như tởm bao!?? - Hải Đăng cười lộ răng khểnh, chấp tay lộ hẳn rõ vẻ dễ thương...

- À!!... - anh kéo dài giọng...- ... hôm nay tớ có kế hoạch rồi!!...- anh lại cười cười, ánh mắt trêu mếu đến lạ thường...

.

.

.

- Hiên Khiêm!! - tiếng nói lãnh lút như chim vàng uyên vang lên, làm bao nhiêu nam sinh ghen tỵ phải ngoái lại nhìn... Làm trong lòng mỗi con người ở đây nhen nhóm lòng đố kỵ với người được chủ nhân của giọng nói kia - Uyển Lăng để mắt đến...

- Uyển Lăng?? - anh cúi thấp đầu nhìn cô bạn cùng lớp, hơi nheo mày tỏ vẻ không vui... Anh thực sự không rảnh để nói chuyện bây giờ đâu nha ~!!...

- Cậu... cậu rảnh không?? Giúp tớ làm một số việc ở phòng cán bộ nhé??! - Uyển Lăng hơi cup mắt, tỏ vẻ đáng thương, hệt như một chú mèo nhỏ bị bỏ rơi, cầu xin sự giúp đỡ...

...

4. Chương 4

- Không nhờ bạn khác được à?? - anh nheo nheo mày, tỏ thái độ không vừa ý, thật sự lúc này anh đang có chuyện gấp, hơn nữa...

- Xin lỗi!! Tớ nghĩ là có thể nhờ cậu, không được ư??... - Uyển Lăng cup mắt, điệu bộ đáng thương có thể khiến nhiều người xiêu lòng...

Anh nhìn Uyển Lăng, thở dài ra một hơi. Cái nhìn của cô bạn nhìn anh cứ như anh phạm tội lớn không bằng. Hey!! Thôi thì nhận đi cho nó lành. Dù sao cũng chưa đến mười lăm phút...

- Được rồi!! Ta đi thôi!! - anh xoay lưng bước đi, Uyển Lăng như nhận được câu trả lời như ý, liền phấn khởi chạy bước nhỏ đi theo...

.

.

.

....

Ngoài trời... anh thậm chí còn không biết rằng... hôm nay sao lại có nhiều mây mù đến thế...

.

.

.

...

Nó đứng dựa lưng vào cổng, thông thả hít khí trời... Ay, khê liếm mép suy nghĩ chốc nữa, nó sẽ kêu món gì đây...

Ặc!! Mà nói đến món ăn mới nhớ, không lẽ anh nó ngủ luôn trong đó hay sao?? Hay là...

- ... Lâu quá!! - nó bần thần nhìn đồng hồ, mi mắt hơi nheo lại. Chưa đến một phút sau, nỗi lo lắng tràn ngập trong tâm trí nó... Anh có sao không nhỉ?? Lâu chết mất, gần bốn mươi lăm phút rồi mà chả thấy

đầu... Có khi nào anh bị ngã trong lớp hay bị tai... Không!! Không!! Là do nó suy nghĩ quá nhiều thôi, mà nhờ là thật thì...

Nó vội lắc đầu, nhanh chóng xua đi suy nghĩ đáng ghét đó... Chắc anh ấy đang trực nhật, phải!! Chắc chỉ đang trực nhật thôi...

.

.

.

.....

Tiếng động đập ầm ầm bên khung cửa sổ, làm anh nheo mày thức dậy... Ôi!! Anh ngủ quên mất... mà công việc cũng không ngờ rằng lại nhiều thế này...

- Cậu dậy rồi à?? - Uyển Lăng bước vào, trên tay là hai ly café nóng hổi, bốc khói nghi ngút...

- Xin lỗi!! Tớ ngủ quên mất!! - anh dụi mắt, cảm thấy buồn ngủ kinh khủng, cầm xấp giấy lên định bắt tay vào làm cho kịp...

- Không sao!! Chắc tại do trời mưa...

// Rằm //...

Chưa để Uyển Lăng nói hết câu, đã đập bàn đứng phắt dậy, hai mắt mở to kinh ngạc, khủng hoảng. Buồn ngủ cũng theo đó mà bay đi mất...

- Cậu nói... trời mưa??... - anh lấp bắp, Uyển Lăng gật mạnh đầu khẳng định. Anh tóm lấy hai vai Uyển Lăng, lay lay mạnh...

- Tớ đã ngủ bao lâu?? Ngủ bao lâu rồi?? À không, bây giờ là mấy giờ??...

- 6h... 6h45!! - Uyển Lăng bị anh dọa sợ quá, cũng lấp bắp nói theo...

6h45?? Ông trời đang đùa anh chắc?? Trễ hơn hai tiếng rồi... Có khi nào...

Anh vùng lên đẩy nhẹ Uyển Lăng, chạy nhanh ra khỏi lớp học, cả cặp sách cũng vút lại, chỉ biết lao đầu cắm cổ mà chạy... Để lại Uyển Lăng bản thân ngược nhìn theo bóng anh, không hiểu gì...

.

.

.

Anh chạy vội vã trên hành lang, tiếng đế giày vội vàng va chạm nghe gấp gáp đến lạ thường... Anh thở dốc, nhưng bước chân vẫn không vì đó mà chậm lại, ngược lại còn tăng tốc nhanh hơn... Gương mặt thanh tú chứa đầy cảm xúc trông đến mà khó coi...

...

Ngoài kia, mưa vẫn đang rơi tầm tã...

...

.

.

.

Anh chỉ mong sao... con bé ngốc ấy... không đứng ngoài nơi mưa đang trút xuống như thế này...

.

.

.

Anh chạy vội vã, thấp thoáng dáng vẻ cô độc của con bé ngốc nghếch, thẫn thờ đứng nhìn mưa không chớp mắt... Hai vai áo mà đồng phục đã ướt đầm, mái tóc bồng bềnh tinh nghịch, nay cũng ép chặt vào hai bên má, mặt kệ nó có biết hay không... từng giọt nước mưa lạnh giá len lỏi qua trán, tràn vào miệng. Có thể làm con người ta lạnh đến buốt xương...

Từng cơn đau đón tràn ngập trong đôi mắt anh. Nhói. Tim anh đập nhanh không nhanh, chậm không chậm. Chỉ biết cái sự tội lỗi vội vã chen vào tim, lấp đầy anh. Xen lẫn qua từng mạch máu, làm anh khó thở đến kì lạ...

Anh lại nâng gót chân, vội vã chạy về phía nó... Chỉ còn ba bước chân... Đó chính là một khoảng cách...

Nó bần thần, đôi mắt âm u buồn tẻ ngược nhìn. Rồi đôi chút xuất hiện nhiều tạp xúc... Chạy về phía anh. Nhưng sao... anh lại có gương mặt nhìn cay đắng đến thế??...

- Anh... anh không sao chứ?? Sao anh lại trễ vậy?? Có bị thương gì không?? - nó luống cuống, đi xung quanh người anh xem xét...

Anh đôi mắt trầm tư đau đớn nhìn nó. Thà rằng nó mắng, nó chửi, nó dỗi, nó giận... Ít ra anh cũng không phải đau đớn đến dường này, thế mà...tại sao??

- Tại sao...?? - anh phờ phạc, dáng vẻ bi thương nhìn nó, lấp bắp bờ môi đã tái lạnh... Nó ngược đôi mắt trong veo lên, nhìn anh vô tư...

- Tại sao em lại đứng đây?? Tại sao lại chờ anh?? Tại sao em không về nhà?? Tại sao lại đứng dưới mưa??
- anh quát lớn, lay mạnh vai nó, từng tiếng khàn khàn phát ra từ cổ họng đang đau buốt... Hai dòng lệ đã sớm chảy dài, bị những dòng mưa lạnh cuốn đi mất...

- Em sợ... anh sẽ không thấy ...em...!!

Nó vô tư nói, giọng từ từ... từ từ nhẹ lại, rồi tắt hẳn. Mi mắt cũng theo đó và khép lại... Chả phút chốc, cả người nó đã bất giác đổ nhào về phía trước...

...

Anh chỉ biết đứng trong vô vọng, mọi chuyện chạy qua quá nhanh chóng, nhanh đến nỗi anh không thể theo được... Cả hai tay anh cứng đờ lấy thân người nó...

...

... Và... mưa vẫn như trút xuống quãng không gian của hai người...

...

5. Chương 5

...

Xin lỗi em, dù biết em đang khóc... nhưng anh vẫn chỉ có thể câm lặng...

.

.

.

- Trời ơi!! Hai đứa sao lại... - Bà Trương Hồng bàng hoàng, nhìn hai đứa con ướt sũng, thậm chí nó còn bị ngắt đi, mặt tái xanh nằm trong vòng tay của anh, phút chốc... anh siết chặt cánh tay lại...

- Mẹ tắm cho Trinh giúp con!! Con bé bị sốt...

Dứt lời, anh đỡ nó xuống, trao lại cho mẹ với sự lưu luyến... Về mặt xót xa vẫn thấm đậm trên gương mặt...

- Ủ!! Con cũng đi tắm đi!! Kéo cảm!! - bà Trương nhắc nhẹ nhàng như nhận ra vẻ mặt mệt mỏi của người con trai...

- Vâng!! - anh gật nhẹ đầu, bước đi một cách dứt khoát... Giá như anh có thể tự vả vào mặt mình, tự đâm vào mặt mình. Như vậy, liệu anh có thể tự tha thứ cho chính bản thân??...

.

.

.

...

Nó choàng tỉnh trong đêm tối, liếc mắt nhìn chiếc đồng hồ cạnh bàn... 21h30?? Ôi...

Nó gượng dậy, cơn đau buốt bất chợt truyền đến đi sâu vào tế bào não... Chiếc khăn lạnh rơi xuống bàn tay nóng hổi làm nên cái cảm giác lạnh lạnh, khó chịu... Thở hổn hển... Nóng!! Sao lại nóng thế cơ chứ??...

... // Cách //...

Chiếc cửa khép hờ bỗng choàng mở khiến nó giật mình, nằm vội đến chần không kịp đắp... Hai mắt nhắm tịt mãi đến không dám mở ra...

....

.

.

.

....

Không khí trầm trầm, thậm chí có cơn gió thổi ngang qua cũng thấy rợn người. Nó cơ bản vừa nóng vừa lạnh, ấy vậy mà phía bên kia vẫn không có động tĩnh gì... Ôi, sốt ruột chết mất...

...

Nó nóng, nóng, nóng đến kinh khủng. Mặt mày đỏ gay, thở hổn hển. Ai kia thấy vậy mà không khỏi nheo nheo mày...

Một bàn tay to to, vừa thoải mái vừa dễ chịu áp vào trán nó. Ừ ~!! Thật là thoải mái nha ~!! Bắt giác, nó nhếch khoé môi cười cười. Người kia không phản ứng gì, hơi rút tay lại...

Cái cảm giác đó thoáng chốc đến rồi đi, nó luyến tiếc hơi nheo mày... Cái cảm giác nóng hừng hực đó lại quay trở về rồi!!...

...

Chưa đến ba phút sau, cơ mặt nó hơi giãn ra... Có cái gì đó lạnh lạnh nha ~!!... Môi nó cảm nhận được cái gì đó hơi ươn ướt, nhồn nhột cạ vào môi... Rồi lại có cái gì đó luồn vào, tách hai hàm răng nó ra một cách nhẹ nhàng, rồi một dòng nước đá từ đó khê lách vào khoan miệng...

Chất lỏng dịu ngọt, thoang thoang lại dễ chịu. Trái hẳn với nó bây giờ, vừa nóng lại vừa khó chịu... Nó ngu mụ mị mà thêm khát, muốn rồi lại muốn thêm nữa. Vô chấp, nó đáp lại, cuồng bạo thứ gì đó đang luồn lách quần lấy lưỡi. Hai tay lại vô thức ôm chặt phía đối diện, để cho nguồn nước dịu ngọt kia từ từ đi xuống cuống họng...

...

Nó mở mắt, không khí giờ đây ngập tràn mùi ám mụi cứ như mơ. Thật thật ảo ảo!!... Nó nheo mắt hoàng hôn...

...

Hiển... Khiêm??...

...

Nó có mơ không?? Anh đang... hôn nó??...

...

Nó bất lực, hai tay theo đó mà thả lỏng. Nửa muốn ôm chặt chiếm hữu, nửa lại muốn đẩy anh ra. Đầu óc cũng theo đó mà như mất tri mất giác, không tự chủ cắn phập vào môi anh...

...

...mùi máu...

.

.

.

....tanh...!!

.

.

.

.... Sáng....

Nó đứng trước gương. Thật không thể tin được!! Cái thảm hoạ nhan sắc gì thế này??... Ai đó hãy nói cho nó biết, con nhỏ trông vừa dần vừa xấu. Hai mắt thâm quầng cùng cái đầu ồ quạ này là ai thế??...

Nó gãi rồi, vô thức sờ môi lại hơi đau nhức...

... Sự tỉnh, bàn tay không tự chủ đưa lên chạm vào bờ môi... Tối hôm qua... có thật là mơ không nhỉ??...

Phút chốc, gương mặt phút chốc ửng đỏ. Lại là do nó nghĩ quá nhiều chăng???

.

.

.

....

- Ôi trời!! Cái bản mặt đưa đám gì đấy?? - Bảo Thy trợn mắt, xoa xoa trán nó. Tự biết thở dài, nó chán nản lắc đầu...

Hôm nay lạ thật nha. Anh không đợi nó, cứ thế mà đi học trước. Không hiểu sao, nó cảm thấy buồn ghê gớm!! Anh giận nó ư??...Thậm chí hôm qua nữa, anh còn không thèm giải thích...

...

Nó lại thở dài, thở dài mãi... Kề cái cằm lên bàn trông hệt chú mèo con đang buồn bã. Bảo Thy kể bên cũng chỉ biết bất lực xoa đầu nó...

- Hiển Trinh!! Chị nào tìm gặp kìa!! Xinh ngắt ngây luôn...!! - một nữ sinh chạy vào từ lớp, vẻ mặt hơi đỏ ngượng ngùng. Cô nàng nào mà có khả năng làm con gái cũng phải e thẹn luôn vậy nhỉ??... Với sự tò mò, nó bước chân ra khỏi lớp...

.

.

.

- Chị là...

- À!! Em là Hiền Trinh?? - chị gái kia ngập ngừng, trông yêu phết... Quả là một mỹ nhân hiếm thấy đấy nha ~!!!

6. Chương 6

- Có chuyện gì thế ạ?? - nó ngó nhìn bằng tên, không dài dòng hỏi, chỉ thấy chị kia khê giật thót...

- Chị... Chị... về anh của em...!! - chị gái ngập ngừng khê làm nó giật thót. Chộ ôi!! Anh nó đã làm cái gì mà để gái xinh đến tận lớp nó tính sổ thế này??...Ặc ặc!! Đừng hỏi tại sao em vô lễ nha anh trai...

- Anh ấy làm gì chị à?? - nó ngây thơ thẳng thắn hỏi, chỉ tò mò vì sao mà mặt chị gái kia tỉ lệ thuận với thời gian mà đỏ lên, nóng sôi...

- A!! Không phải!!Không phải thế!! - chị gái kia vội xua xua tay. Thật là... có chuyện gì thì nói nhanh đi chứ. Thật sự là vô cùng phiền phức đó nha...

-... Thật ra... thật ra... - chị gái kia lại tiếp tục cái điệp khúc muôn thuở... thôi rồi hít một hơi thật sâu, nói huych toẹt...

-... Chị... chị rất thích anh của em!! - chị gái nói lớn, cứ như là mang hết tâm tư dưng khí của mình nói ra... Nó sững sờ... Câu nói này... dù cho nó đã nghe đến quen thuộc, nhưng vẫn không ngờ... lần này lại đau đến thế?? Đau?? Vì sao??... Bất chấp, nó thật muốn tự dùng tay, moi quả tim mình ra khỏi lồng ngực... để xem nó đập như thế nào. Ông trời cười nhạo nó thế đấy, nói nó ngu ngốc, trên thế gian này có biết bao đứa con trai? Vậy mà nó vẫn ngu mụ, quan tâm đến một người...

- Thì sao?? - nó cười nhạt, cố chôn sâu cảm xúc vào trong tim... Chị gái kia sững sờ, ngược mắt nhìn nó...

-... Sao lại nói với em??... - nó lại cười nhàn nhã, trông cứ như là đang giấu cợt...

- Em... em giúp chị được chứ?? - chị gái kia lí nhí, cúi thấp mặt. Nó chỉ khê hít một hơi thật dài, thông thả xoa xoa mái tóc rồi...

- Sao em có thể giúp chị được?? - nó thấp giọng. Nó nói đúng, một phần. Nó vẫn thiết nghĩ, tình cảm của chính bản thân tốt nhất vẫn nên tự nói ra, cho dù... nó thật muốn hét lên "không được", nhưng sao chứ... Chả lẽ lại bảo... "Tôi yêu anh trai mình"?? Vâng!! Nó không đủ dũng khí...

Nó ghét, ghét lắm. Ghét cái cách anh trêu nó, ghét khi anh cười với nó. Ghẹo nó, ôm nó. Nhưng khi nhận ra... trái tim nó đã luôn bị anh nắm giữ. Nó cũng biết chứ, nó luôn biết... đây là một tội lỗi...

Khê thờ ơ quay mặt giấu đi những giọt nước mắt. Tình cảm nó cố giấu trong mấy năm qua, không ngờ lại có thể bị đào lên một cách dễ dàng như thế...

Vội vàng bước đi, không để ý rằng gương mặt của cô gái kia phút chốc sững sờ, rồi lại ửng đỏ. Hai bờ răng lại vô thức va chạm ken kết...

.

.

.

Nó vẫn bước vội trên hành lang, đôi mắt ứa nước, bờ môi mím chặt đến bật máu, co giò chạy lên sân thượng...

Nó mím môi ngược nhìn trời, cho nước mắt chảy vào trong. Bao nhiêu năm?? Đã bao nhiêu năm nó yêu anh rồi?? Nó thậm chí còn không nhớ... Những giọt nước mắt ức chế tuôn rơi, nó không thể chịu được nữa. Oà khóc thật lớn... Yêu anh, yêu đến cay đắng, yêu đến ngu ngốc...

Làm sao... để quên đi tình yêu này??...

.
. .

- Rồi rồi!! Trước khi hết tiết, cô muốn thông báo một chuyện...- cô Trúc Lâm gõ gõ cây thước vào cạnh bàn. Thu hút sự chú ý...

- Các em sẽ có bài kiểm tra vào tuần tới...

Chưa để cô Trúc Lâm nói hết, lớp đã hét lên kháng nghị, nhiều đứa còn bù lu bù loa... Cô bực mình, dùng phấn cạy mạnh vào bảng vang lên âm thanh khó nghe. Lớp cũng theo đó mà im thin thít...

-...Theo đó, cô sẽ bắt cặp vài bạn ôn tập để chuẩn bị cho kì kiểm tra đó. - Cô Trúc Lâm mỉm cười nhẹ, kèm theo đó là cái mồm mở to cùng mấy đứa mắt trợn ngược ngồi phía dưới, bao gồm cả nó...

- Rồi!! Cô đọc nha!!

. Đầu tiên, Hỉ Ngạo sẽ ôn cho Hiền Trinh...

Ặc ặc!! Cái quái gì?? Nó trợn mắt. Đứng đầu bảng là nó với... Ừc!! Nó nuốt nước bọt, quay xuống Hỉ Ngạo phía cuối lớp đang thông thả nghe mp3... Vội quay sang Bảo Thy cầu cứu!! Bảo Thy hiểu ý cũng giơ tay ý kiến...

- Cô ơi!! Em muốn cặp với bạn Hiền Trinh được không ạ?? - nghe Bảo Thy nói vậy, nó mừng rỡ nước mắt. Vẫn không ai ngờ rằng phía cuối lớp, Hỉ Ngạo đang nhăn trán... Cô Trúc Lâm khẽ thở dài...

- Không được!! Bảo Thy phải kèm cho Nhĩ Thái...

Nghe cô Trúc Lâm nói vậy, Hỉ Ngạo hơi nhếch môi lên. Còn nó và cả Bảo Thy đều ở trong tình trạng chết lâm sàng...

Nhĩ Thái?? Cô không nghe lầm đấy chứ??

Hỉ Ngạo?? Thật mong rằng tai nó có vấn đề...

Và đến cuối tiết, bảng danh sách vẫn được đều đều đọc ra. Chỉ có cơ bản là nó và cô vốn chẳng nghe thấy gì cả... Ôi!! Cuộc đời tươi đẹp còn đâu...

...

Phía dưới cuối lớp, Hỉ Ngạo tai vẫn nghe mp3, nhưng ánh mắt vẫn tập trung, quan sát một người...

.
. .

7. Chương 7

- Sai rồi!! Làm lại đi?! - Hỉ Ngạo nhăn trán, đưa lại quyển bài tập cho nó. Cớ sao trên đời lại có người ngu ngốc như thế??....

- Hả?? Sai nữa ư?? Lần thứ bảy rồi đấy!! Tha cho tớ đi mà!! - nó méo máo, tên này quả là độc ác nha!!

Cậu nhìn nó, trầm lặng không cảm xúc khiến nó hơi rùng mình... Sao chứ?? Bây giờ thư viện đang rất vắng người nha~!!...

- Chuyện hồi trưa, trên sân thượng...- Hỉ Ngạo thều thào, nhỏ tiếng. Chỉ có nó vô tư loáng thoáng nghe không hiểu gì...

- Hử?? Cậu nói gì đấy?? - nó ngược mặt lên đóng tai nghe, mặt cậu bỗng nhiên xuất hiện nhiều tạp xúc...

- Tớ nói cậu quả là ngu ngốc, có bài cũng làm sai mãi... - vừa nói, lại thuận tay đập quyển công thức dày cộm vào đầu nó. Nó chun mũi, giận hờn...Trông cực yêu...

- Tớ không có ngốc!!! Tớ chỉ không thông minh thôi!! - nó lí sự, cãi cùn. Hỉ Ngạo cười cười che miệng, nói bốn cọt...

- Được rồi bà cô của tôi, làm bài đi!! - lại đưa tờ giấy bài tập cho nó, nó nhìn qua mà rũ rượi, trông nản đến kì quái...

- Ừ hử!! Tớ không hiểu!! - nó lấy bút chì gỡ gỡ đầu, đưa tờ giấy lại cho Hỉ Ngạo. Cậu cầm lại, phất chốc hơi ấm từ ngón tay nó truyền qua, ấm áp đến kì lạ... Ấm!! Cái cảm giác này...

Nó rút tay lại, khiến cậu cảm thấy hụt hẫng...

- Đây!! Chỗ này lại sai rồi!! - Hỉ Ngạo chỉ vào quyển bài tập, từ đó mà nó cũng ép sát vào cậu, ngó đầu nhìn...

- Đâu? Chỗ nào cơ?? - cậu thoáng giật mình, nhận ra mái tóc nó cạ vào cằm. Mùi oải hương thoang thoang xộc vào mũi... Phất chốc như bị mê mụi, cậu thần thờ... Bờ môi mấp máy định cúi người hôn nhẹ vào tóc nó...

- Trình!!

Trong không khí ẩm đậm của buổi chiều tà, giọng nói trầm trầm vang lên, cắt đứt mọi hành động đang bỏ dở... Nó... nhận ra giọng nói này. Khuôn miệng lắp bắp...

- Anh...!!

Anh nhìn nó và cậu, chậm rãi rảo bước đến bên cạnh bàn... Ánh mắt sắc lạnh hờ hững lướt qua người cậu... Phất chốc lại quay lại với ánh mắt ôn nhu dịu dàng...

- Em trẻ đấy!!

- Anh.. anh à!! - nó giật mình lướt qua anh, chỉ mới trưa nay nó còn quyết định, sẽ quên đi tình cảm trái luân thường này, vậy mà...

Vậy mà trong phút chốc, nụ cười ôn nhu, ánh mắt dịu dàng của anh, dường như đã đánh bật đi tất cả. Anh à!! Em phải làm sao đây??...

Sao anh cứ cười với nó?? Sao cứ quan tâm nó?? Sao cứ bảo vệ nó??... Để rồi, tình cảm của nó dành cho anh càng nhiều, càng đậm sâu như vậy??... Sao anh không bao giờ để nó ghét anh?? Tại sao vậy?? Sao nó phải giấu diếm tình cảm của bản thân một cách cực khổ. Nó sợ tình cảm của mình sẽ làm nó đau, sẽ làm cha mẹ đau, và cả... anh đau...

... Cho đến lúc này, làm sao nó biết rằng... anh cũng nghĩ giống nó??...

Anh sợ nó sẽ khóc, sẽ đau khổ. Bị sự khinh miệt của gia đình, dòng họ... Để rồi từng lời nguyên rủa cay độc sẽ giáng xuống nó. Anh biết nó sợ cô đơn, nó không mạnh mẽ. Nó sợ bị xã hội khinh thường, vất bỏ. Vậy cũng đã biết bao năm nay, anh đã phải đè nén tình cảm của mình như thế nào??...

... Giá như, chúng ta có thể hiểu được tình cảm của nhau...

... Giá như, chúng ta không phải là anh em...

... Giá như, chúng ta có thể đến với nhau như bao người khác...

... Chúa ơi!! Người muốn trêu đùa chúng con như thế nào nữa đây??...

.

.

.

...

- Em đang làm gì ở thư viện vào giờ trễ thế này?? - anh nheo mày hỏi nó. Cả hai cùng chậm rãi bước trên con đường phố quen thuộc, bóng trải dài trên nền đất làm con người ta cảm thấy một nỗi trống trải bất tận...

- Cô Trúc Lâm nhờ Hỉ Ngạo kèm Toán giúp em!! - nó thở dài nói khẽ, không trêu đùa như mọi khi... Khẽ liếc mắt sang anh cũng đang yên lặng không kém...

- ...Anh à!! Khóe môi của anh!!... - nó ngáp ngừng, giờ mới để ý môi anh bị nứt, động lại vết máu đã khô... Anh giật thót sờ khóe môi. Nó như đã thu được hành động đó vào tầm mắt...

- Tên Hải Đăng quẹt góc sách vào đấy!! - anh nói thẳng, dứt khoát. Trong âm điệu không có vẻ như đang nói dối. Nhưng biết gì không?? Ánh mắt anh đang phản lại lời nói vừa thốt ra, trông nó vừa hoang mang và bối rối đến kì lạ. Nó lại nhớ về giấc mơ tối qua, bỗng khẽ rùng mình đỏ mặt...

... Phút chốc, cả căn nhà màu kem quen thuộc đã hiện ra trước mắt...

- Mẹ!! Chúng con về rồi!! - nó hét lớn, cởi giày ra đi vào nhà, anh cũng thần thờ bước theo sau...

Oạch!! Gì mà tối om, thậm chí còn không nghe tiếng hồi âm của mẹ nữa chứ. Nó thì thầm...

- Anh à!! Mẹ đâu rồi??

Anh không trả lời, vươn tay ra...

// Tách //

- A!!

Chiếc đèn vụt sáng, nó ngưng ngừng che hai mắt lại... Ba mẹ nó cũng đỏ mặt vội buông nhau ra...

- E hèm!! Con nít con nôi!! - ba nó hắng giọng, mặt còn hơi gượng đỏ... Chỉ thấy mặt bà Khương Hồng đỏ gập chín, mười lần ông Hiến Vinh, khẽ véo hông ông...

- Ông thấy chưa?! Bọn nhỏ thấy hết rồi kìa!!...

Nó cười hì hì, mặt gian gian. Còn anh thì gương mặt vẫn hoàn một cảm xúc. Lon ton chạy lại chỗ bố mẹ, nó nũng nịu...

- Ba mẹ ghê quá nhá!! Làm “chuyện ấy” ở nơi công cộng nhá!! - nó cười nham nhở, vừa ngân dài chữ “chuyện ấy” vừa lấy mấy ngón tay chìa chìa vào nhau. Giọng kiểu gợi ý “hun hun” ấy!!...

.....

Đôi lời Au ~!!

Au có đôi lời muốn nói thế này. Au biết au mới vào nghề, viết truyện cũng không quảng vào loại khá được. Nhưng với bản thân au cùng với các bạn, au biết cũng có nhiều người làm tác giả, au biết chứ. Thế có ai lại vui khi bị người khác lấy truyện của mình quảng đi nơi khác mà không xin phép, thậm chí còn sửa cả tên tác giả. Au buồn ghê gớm!! Công sức au viết ra được mọi người ủng hộ au rất vui, thế mà sao lại lấy bản quyền của au sửa lại?? Bạn nào muốn lấy thì nói au một tiếng au cho liền hà!! Thế nên đừng làm vậy nữa!! :-)) Dù gì truyện au cũng mới viết được có vài dặm bộ thôi, nên mấy bạn đừng làm tổn thương au nhé!! Làm như vậy tức là cũng xem thường tấm lòng các độc giả của truyện Au rồi!! :-))

Và cuối cùng, xin lỗi vì Au nhiều chuyện quá!! Cảm ơn vì nghe au nhảm!! :-))

8. Chương 8

Nó vẫn đứng đó, nũng nịu bên tay mẹ. Còn anh thì sao?? Ánh mắt vô hồn nhìn cảnh tượng trước mắt. Phải!! Anh không thể ích kỉ đến nỗi lấy đi niềm hạnh phúc này được. Anh không thể ích kỉ mà mang nụ cười của mọi người đi được... nhất... là nó!!...

.
. .

Anh bước vào phòng, nhẹ nhàng đóng cánh cửa lại...

... Anh cười...

... Thế có sao mà nụ cười của anh trông chua xót quá...!!

...
...

Trên gò má thanh tú, bờ mi đã chứa đầy thứ chất lỏng tinh khiết...

Theo đường mặt mà chảy dài hai bên gò má...

... Nước mắt... mặn...

- Làm sao đây?? Anh không thể ngừng yêu em được!!...

.
. .

Tội lỗi cũng được, loạn luân cũng được. Hỡi Chúa, cho dù đây là điều ngu ngốc nhất, nhưng con vẫn muốn... được ích kỉ một lần...

Liệu nó sẽ khóc chứ??

Liệu nó sẽ đau chứ??

Liệu nó không yêu anh thì sao??

Liệu nó sẽ nhìn anh với con mắt yêu thương hay kinh tởm, đáng ghét??

... Anh không biết...

...

Hỡi Chúa!! Nếu đây là số phận người đã đặt ra, tôi nhất định sẽ đạp đổ cái gọi là số phận đấy...!!

.
. .

- Trinh!! - anh gõ cửa gọi nó, giọng trầm trầm. Và chỉ chưa đầy 5s sau, cánh cửa bật mở nhẹ nhàng. Ngay sau đó là cái đầu nhỏ nhỏ của nó lườn ra ngoài, trông yếu phết...

- Gì vậy?? - nó hỏi cộc lốc, hơi dụi mắt. A ~!! Đừng nói với anh là nó đang ngủ nha ~!! Anh bẹo má nó, cười cười, lòng mày hơi nhăn lại...

- Nói chuyện với anh thế đó à?? Kính ngữ của em đâu?? Bỏ vào ngay...

Nó la oai oái, liên tục gọi “anh Khiêm, anh Khiêm” trông đến mà buồn cười, anh buông nó ra. Cúi thấp đầu cho ngang bằng với nó. Em gái à ~!! Sao em lại dễ thương thế chứ??

- Nghe đây!! Em không được làm như thế với bất kì ai khác nghe không?? - anh nghiêm túc thở dài, mắt vẫn mang ý cười... Còn về phần nó thì vẫn ngu ngơ không hiểu...

- Làm gì cơ ạ?? - nó nghiêng nghiêng đầu. Anh chỉ hận không thể mang nó ra lúc này mà chén sạch... Anh vẫn nhìn nó, vẫn mang nét ôn nhu thường ngày, nhưng ẩn trong đó là một vẻ xót xa khó tả...

- Ngủ sớm đi!! Mai anh sẽ chờ em đi học!! - anh xoa đầu nó, cười mỉm chi... bước đi về phòng. Nó chỉ đợi có thể, đưa bàn tay rờ lên chỗ anh vừa chạm đến. Ấm!! Nghĩ vậy, nó mỉm cười hạnh phúc...

.
. .

Sáng hôm sau, mọi chuyện dường như đã trở lại bình thường. Hai anh em nhà họ Hiên lại đá đẩu nhau, trêu nhau như thường ngày. Và Bảo Thy cùng Hải Đăng lại là hai vị khách bất đắc dĩ...

- Bảo Thy!! Trông em có vẻ mệt!! - Hải Đăng vừa hút sữa, vừa xem kịch hay, vừa hỏi Bảo Thy... Cô chỉ thở dài...

- Đồi em nó hết đẹp rồi anh ạ!! - cô lắc đầu cười khổ, phải nói là so với nó, học lực của Nhĩ Thái không bằng một phần mười. Chỉ biết hôm qua, dù cô cào, cô đánh, cô thét... vậy mà xem ra đối với tên ngốc ấy chỉ như ruồi qua mõm chó. Quả là không xem cô ra gì...

Bống... cô giật thót, quay phắt người lại phía sau...

- Sao vậy?? - Hải Đăng nghiêng người hỏi...

- Em cứ có cảm giác... ai đó đang nhìn!! - cô loay hoay, giọng điệu sợ sệt. Cô cảm giác rằng chắc chắn có ai đang nhìn. Có điều... có vẻ không phải là nhìn cô...

- Hiên Trinh!! Lên lớp!! - quá nóng ruột, cô chen ngang vào "buổi nói chuyện hạnh phúc" của hai anh em nhà họ Hiên. Chưa kịp ứ ớ gì, nó đã bị cô xềnh xệch lôi đi...

- Bảo Thy bị sao thế?? - Hiên Khiêm tò mò hỏi Hải Đăng, rốt cuộc cũng chỉ nhận được một cái nhún vai...

.
. .

Từ trong bóng tối, ánh mắt thù ghét như dã thú lộ diện, những đường gân máu chần chít trên bàn tay đang muốn siết chặt đến độ bật máu...

- Uyển Lăng!! Tổ có chuyện muốn nói... - một giọng nam vang lên khiến vô giác mình xoay đầu lại. Gương mặt phút chốc đã trở lại thành thiên thần biết khóc...

- Bạn là... - cô đưa tay lên che miệng, ra vẻ ngạc nhiên. Chỉ thấy nam nhân kia mặt ửng đỏ... bống hít thật sâu, dùng sức mà hét...

- Uyển Lăng!! Tổ thích cậu!!

Ngay lập tức đã thu hút ánh mắt biết bao nhiêu người. Đương nhiên rồi, vì đây là... sân trường mà!! Thậm chí còn nhiều người huýt sáo cổ vũ, có người thì vỗ tay, hò hét cũng không thiếu, cũng có người ra vẻ cảm hận, tiếc nuối... Uyển Lăng trưng ra bộ mặt e lệ, xấu hổ... Bống cúi gập người xuống xin lỗi...

- Xin lỗi bạn!! Tình cảm chân thành của bạn, mình không thể nhận được!! Tha lỗi cho mình!! - cô rưng rưng, ra vẻ sắp khóc khiến nam nhân kia không khỏi hoảng loạn. Chỉ đợi nam nhân kia cuống quýt nói không sao đâu và bỏ đi, gương mặt e lệ giả tạo phút chốc được gỡ bỏ, trả lại nụ cười đầy quỷ dị...

Uyển Lăng hất tóc xoay người đi, vẻ mặt lại kiêu kì vốn có... Vốn tâm trạng cô đang không tốt. Quả là phiền phức...

...

Mới sáng hôm qua, Hiên Khiêm đến trường sớm để gặp cô. Cô mừng rớt nước mắt. Vậy mà không ngờ bị anh mắng, anh chửi thậm tệ. Vốn công việc ở văn phòng cán bộ mà cô nói nửa năm nữa mới nộp, vì cô mà anh bỏ mất việc quan trọng. Chửi cô không thương tiếc, ánh mắt ánh lên những giận dữ, những cảm xúc mà cô chưa bao giờ thấy...

Biết sao chứ?? Vì cô chỉ muốn được gần anh... Phải tất cả chỉ là một kế hoạch do cô gàn dựng sẵn...

9. Chương 9

Vâng!! Chính cô đã lập nên kế hoạch nhờ anh giúp đỡ công việc ở phòng cán bộ...

Phải!! Cũng chính cô, cô đã bỏ thuốc ngủ vào ly nước của anh uống, để anh ngủ thiếp đi!! Cũng chính cô, cô đã hôn anh khi anh ngủ. Thế mà... trong cơn mơ, anh vẫn gọi tên một người con gái... đó không phải là tên cô...

... “Hiển Trinh!! Anh yêu em!!”...

Câu nói lúc mơ ngủ của anh như một lời nguyện rửa, đâm thẳng vào tâm can cô không biết bao nhiêu lần... Hiển Trinh?? Cô hận cái tên này...

Cô cũng đã lên kế hoạch dò xét nó, và kết quả thật ngoài sức mong đợi... Nực cười làm sao, trở trêu làm sao... Nó cũng yêu anh...

Thật là lãng mạn làm sao, hai người yêu nhau tha thiết, bị ngăn cấm bởi một rào cản... Tất cả đều thật quá đối trá... Cô tự mỉa mai chính mình, thứ tình yêu giả tạo như vậy, cô cần sao??

Không!! Cô sẽ tự tay mình giành anh lại, kéo anh ra từ khỏi vùng lầy đang lún sâu. Cô sẽ làm anh yêu cô, đó là tất cả những gì cô sẽ làm...

À!! Còn cô em gái bé nhỏ xinh xắn đó, cô sẽ cho nó biến mất khỏi thế giới này vĩnh viễn. Để nó sẽ không bao giờ còn xuất hiện trước mặt anh nữa!! Không bao giờ...

... Cô sẽ cho anh biết, thứ tình cảm loạn luân ấy, vốn chỉ là thứ vô bổ. Phải!! Nó không giúp ích gì được cho tương lai của anh cả...

..... Yêu ư?? Cô sẽ cào xé thứ ô nhục của xã hội đó... Cô sẽ làm, chắc chắn!!...

.
. .
.

- U!! Nhiều bài tập qua!! Tổ đói bụng!! - nó rên lên rên xuống... Chống cằm vào bàn học...

- Biện minh!! Làm bài một phần A đi...!! - Hỉ Ngạo quất vào trán nó một phát khiến nó rên hừ hừ. Heyy ~!! Mãi mà hình như chả có chữ nào vào đầu nó được!!... Cậu nhìn biểu hiện chun mũi giận dữ của nó mà khề cười. Búng ngay một phát vào đấy!!...

- Au ~!! Sao cậu đánh tớ mãi thế?? - nó phụng phịu, cậu thì chỉ thờ ơ lật lật mấy trang vở...

- Ai kêu cậu ngốc quá làm chi?!! - lại mắng nó ngốc, sao ai cũng mắng nó ngu ngốc thế này?? Chỉ là do thời bình sinh nó ra không ưu ái tặng nó bộ não dài dài làm chi?! Cho nó cái não ngắn ngắn lè tè thế này thì sao trách nó được??...

Cậu đến mà dở khóc dở cười cái biểu hiện của nó. Chợt, nụ cười của cậu tắt ngúm... quay trở lại bộ mặt nghiêm túc...

- Này!! Người hôm qua... là ai thế??

- Người hôm qua?? - nó moi não ra dò lại... - À... anh tớ đấy!!

- Anh cậu?? Anh ruột à??

No chợt giật thót, nụ cười chưa xót phút chốc hiện lên. Giá như lúc này... nó có thể nói là “không”...

- Ủ!! Anh ruột tớ!! - tiếng “anh ruột” nó nói thật nhẹ, thật khề. Vậy mà vẫn như hàng ngàn mũi kim đâm vào tim nó... Đau!! Dù không ứa máu, nhưng mà... vẫn đau đến kì lạ...

Nước mắt nó không tự chủ, lại tràn ra ngoài bờ mi... Cậu sững sờ...

- A... a~!! Thật là buồn ngủ quá đi!! - nó cố gắng cười vu vơ, ngược mắt lên trời cho dòng lệ chảy vào trong... Những giọt nước mắt này, chính là những giọt nước mắt chua xót cậu đã thấy trên sân thượng... Không tự chủ, cậu ôm nó, siết chặt vào lòng...

- Khóc đi chứ?! Sao lại không khóc!!? - giọng cậu thì thầm bên tai nó, an ủi...

Nó sững sờ mở to hai mắt... Rồi giọt lệ tràn ra khỏi bờ mi, lăn dài trên má. Nó gục đầu vào vai áo cậu, khóc thật nhiều. Khóc cho bất công và buồn bã trôi đi hết... Đau!! Đau đến không tả nổi...

...

Chỉ là không hề biết rằng, cảnh tượng này... lại đập vào mắt một người...

.

.

.

...

- Mẹ ơi!! Con về rồi!! - nó tháo giày bỏ lên tủ, sao tự dưng mẹ nhắu nó về sớm chi vậy nhỉ??...

Mà cũng thật lạ nha. Căn nhà lại tối om đến mức kì lạ. Rùng mình, cái cảnh tượng này quả thật rất ớn lạnh a~!!...

- Mẹ ơi?? Ba?? - nó rụt rè bước chầm chậm, tay lại thoăn thoắt rón rén bật đèn... Ý!! Kì lại thêm một thứ nữa, đèn bật mãi không lên?? Nó lại bật lên bật xuống mấy chục lần, vẫn không si nhê...

- Ế?? Đèn hư rồi ư??

- Nếu em cứ đóng mở công tắc như thế thì nó sẽ hư thật đấy!!...

Giọng nói trầm trầm vang lên trong bóng tối. Khẽ hoàng hôn, giọng nói của anh đây sao?? Giọng nói ôn nhu dịu dàng hằng ngày của anh đây sao?? Sao lần này nó nghe lại lạnh lùng đến đáng sợ...

- Anh?? Ba mẹ...??

- Họ ra ngoài cả rồi!!...

Ra ngoài?? Nghĩa là... nó liếc mắt sang anh... trong nhà chỉ còn lại...

- Vậy... vậy em về phòng!! - nó cố gắng bước nhanh, ngăn không cho tiếng tim đập truyền ra khỏi lồng ngực. Anh vẫn đứng đó, ánh mắt sắc lạnh đến run người. Chỉ hướng ánh mắt về phía nó, theo dõi từng bước đi một cách cẩn thận...

- Đứng lại đó!! - giọng nói trầm trầm lại một lần nữa vang lên trong bóng tối... Nó cũng chả hề bước đi bước nữa. Xoay đầu lại nhìn anh...

...

Sự yên lặng lại một lần nữa bao trùm cả hai...

Gót chân anh chậm rãi nện trên sàn nhà. Khoảng cách giữa hai người như đang được rút ngắn một cách đáng kể... từng chút, anh ngược mắt nhìn nó... một cái lạnh thấu da. Đây là ánh mắt của anh sao??

Sự sợ hãi bao trùm lấy nó, ngoan cố lùi lại. Anh bước một bước, nó lùi một bước. Đến khi bước tường vững chắc nằm ngay sau nó, nó mới cảm nhận được cả ánh mắt lạnh lẽo của anh đang dò xét khắp thân thể mình...

10. Chương 10

Chương 10 :

.

.
.
- Anh... anh à!! - nó lấp bắp, khóe môi run run... nét mắt bồn chồn lo sợ nhìn người đối diện... Anh vẫn nhìn nó, im lặng không đáp. Khoảng cách giữa anh và nó bây giờ căng thẳng đến ngộp thở. Tưởng chừng dù có một tiếng động, mọi thứ sẽ theo đó mà nổ tung...

Nó thuận tay đẩy mạnh anh ra. Nhưng anh vẫn nhanh hơn một bước, chớp lấy tay nó một cách nhanh nhẹn...

- Anh... !! - nó nheo mày, bàn tay to lớn của anh siết chặt lấy cổ tay nó, đổ tấy, sưng phồng... - Anh à... đau!!... - nó nhăn mặt, nén cơn đau cố thoát ra khỏi bàn tay anh trong vô vọng... Với ánh mắt của anh, nó không thể làm gì khác ngoài việc run bần bật khi nhìn vào đấy... Lạnh lẽo đến đáng sợ...

Anh vẫn không nói gì, mạnh mẽ áp nó sát vào tường... Không khí căng thẳng đến độ muốn xé toạc ra...

... Môi anh hung bạo ghì lấy môi nó. Đôi mắt nó mở to, đồng tử căng lớn...

Không khí từng giây trôi qua như cả ngàn thế kỉ... Sóng lưng nó như có một luồng điện chạy dọc... Rùng mình, như nhận thức được việc gì đang xảy ra...

Nó lắc đầu phản đối, hai tay vô thức lại liều mạng muốn đẩy anh ra. Nhưng sao nó ngờ, anh mạnh mẽ, hung bạo, không hề quan tâm đến nó đang thực sự bị tổn thương. Và cổ tay sưng đỏ đã chứng minh được điều đó...

Anh hôn nó cuồng nhiệt, mạnh mẽ tách hai hàm răng nó. Nuốt cả lưỡi nó cùng tiếng hét, nỗi lo sợ. Anh quần lấy lưỡi nó không biết bao nhiêu lần, chỉ biết đầu lưỡi anh tê nhức và thêm khát thứ ngọt ngào dễ nghiện hơn mật ong này...

Hơi thở nó gấp gáp, hai chân bủn rủn, run rẩy. Khiến nó phải bấu chặt lấy gấu áo anh. Hơi thở dục vọng của cả hai hoà vào nhau, tựa hồ như không thể dứt ra...

Phút chốc, lưỡi nó lại vụng về đáp lại anh. Rùng mình, anh lại áp sát nó vào tường, khiến nụ hôn của cả hai sâu hơn...

Hơi thở nó như bị anh hút cạn, nếu lâu hơn thêm một giây phút nào chắc nó sẽ diện mặt. Nó không biết vì sao anh làm vậy và cũng không cần biết... Chỉ cần nó biết một điều... nó yêu anh...

Nó ngộp thở, hơi cự quậy phản kháng. Tay nó hơi rụt lại, đầu gối đã hơi khụy xuống. Anh nhanh nhẹn bắt lấy tay nó, lưu luyến rời môi...

Anh nhìn nó, ánh mắt như đã không còn đục tối như trước, mà dường như lại chứa đầy sự ôn nhu và cứng chiều... Thấy nó thở dốc đến mặt đỏ hoay, anh vuốt tóc nó đầy sủng nịnh... Lời nói kẹo đường cùng làn sương trắng mờ ảo lấp loè bên bờ môi...

- Không hối hận chứ??...

Nó nhìn anh, vẫn thở dốc mà lắc đầu nguây nguây... Hối hận sao?? Đáng lẽ nó nên hối hận từ khi cái tình cảm tội lỗi đó nhen nhóm. Nhưng còn bây giờ... quay đầu lại đã không còn kịp...

.

.

.

- Hửm?? Sao đèn lại không bật thế này?? - Bà Khương Hồng bước vào nhà, phía sau ông Hiến Vinh cũng chấp rai bước theo...

- Chắc con bé Trinh đang ngủ, làm sao giờ, em còn mua chè cho nó...

- Vậy em đưa cho Hiến Khiêm đi, chắc nó còn thức!! - Ông Hiến Vinh nhàn nhã trả lời, lại thuận tay kéo lỏng cà vạt... Bà Khương Hồng nghe chồng nói vậy hơi nhướn mày, xoa xoa cằm...

- Thằng bé không thích đồ ngọt, mà thôi, cứ để nó học bài...

Vốn chưa dứt câu, đằng xa đã nghe tiếng cười của ông Hiển Vinh vọng lại... Bà lại nheo nheo mày quay đầu nhìn ông...

- Bà lại đây mà xem này!! Hai đứa nó...!!- vừa nói, ông không thể ngừng chặn được nụ cười nở trên khoé mắt. Tò mò, bà cũng bước lại phía sofa...

Bà sững người, trên chiếc sofa màu kem, cả nó và anh cùng ôm nhau chìm vào giấc ngủ sau, trông rất thân thiết...

- Hey, ngày nào cũng chỉ choé cái nhau mà không ngờ lại thân đến mức này!! - ông cười cười, liền vào phòng lấy chăn mà đắp cho chúng...

Bà nhìn chăm chăm vào cả hai, đuôi lông mày hơi nheo lại, bất chợt... trong lòng bỗng dấy lên một nỗi bất an...

.
. .

Hello, au thấy chap này hơi bị kì kì nhỉ. Tại au thi không được nên hơi buồn. Với lại, gần đây au bận học quá, tung chap một ngày một chap hơi khó...:-)))

À mà còn điều nữa, au là au thích bộ này nhưng hơi bí ý tưởng. Bạn nào muốn có gì đó xảy ra cho couple này thì cmt đề. Au sẽ làm tặng riêng cho bạn ấy luôn. Còn không ai cmt giúp au là... bộ chuyện đậm chân tại chỗ à nha!! :-))

11. Chương 11

Ok, vì nàng Sadsciu đã cmt cho au đầu tiên, chép chép!! Chap này nàng một mình mà hưởng nha :-)))

...

Em biết vị trí của mình ở đâu...

...là bên cạnh nỗi đau...

...và đằng sau hạnh phúc...

.
. .

- Này!! Này!! - Hỉ Ngạo vỗ tay bành bịch vào mặt nó, như muốn kéo nó từ chín tầng mây về lại nhân gian. Nó giật mình, lại hoàn hồn nhìn cậu...

- Cậu làm ơn đặt tâm trí vào quyển bài tập giùm tôi!! - cậu ức quá, dùng thước gõ gõ vào đầu nó, lại đưa ra quyển công thức dày cộm...

Nó méo mặt, lại đưa đôi mắt ươn ướt sang nhìn cậu, bi thương nói...

- Hỉ Ngạo đại nhân!! Tha cho tớ, quả thật là không làm nổi nha~!!

Hỉ Ngạo khinh khỉnh nhìn nó, bĩu môi...

- Thôi cái trò đó đi!! - lại thuận tay cốc vào đầu nó một cái... Nó ôm đầu, xì một hơi...

- Xì!! Khó tính thế cơ, sau này chả ê sắc ế!!

- Tôi ế kệ tôi!! Làm bài!! - Hỉ Ngạo lại cầm bút giáng vào đầu nó...

Nó lại biểu môi, anh chàng này quả thật biết cách đập tan niềm vui của người khác. Chắc chắn!! Nhớ đến niềm vui sao mà lại nhớ đến anh thế cơ chứ?? Nghĩ đến đây, không tự chủ mặt nó lại đỏ như gấc...

- Cậu làm gì mà sáng giờ cứ toác miệng ra cười thế?? - Hỉ Ngạo chống cằm nhìn nó, tay kia lại ngoáy ngoáy viết gì đó vào tập...

- Ồ... hi hi!! - nó không ngại vì bị nhìn thấu, ngược lại mồm còn ngoác ra to hơn...

- Thôi cái giọng đó đi!! Bài tập...

- Trình!!

Lời của Hỉ Ngạo chưa dứt, từ đằng xa đã nghe tiếng nói quen thuộc vọng lại... Nó nhận ra giọng nói này, nụ cười nơi bờ môi lại bất chợt rạng rỡ... Bật ghế đứng lên, nó chạy về phía anh...

- Anh... sao lại đến đây?? - nó hưng phấn nói, tuyệt nhiên không hề biết đến cái nheo mày vì bị nó bỏ rơi của Hỉ Ngạo...

- Cô bé ngốc!! Cơm trưa của em!! - anh mắng yêu cốc đầu nó, tay kia lại dùng đũa hợp cơm đựng trong túi vải...

- Ồ!! Em quên... - nó cười hi hi, lại nhướn người định lấy lại hộp cơm. Thuận khi nó nhón chân, anh lại đưa hộp cơm lên cao, lại cúi thấp người thì thầm vào tai nó, mang theo cả hơi nóng phả vào cổ...

- Trưa nay gặp trên sân thượng...

Anh xoa đầu nó bước đi, tiện cũng gạt đầu cho có lệ với Hỉ Ngạo, sắc thái lại vô cảm, lạnh lùng... Hai người cũng như không quan tâm đến vẻ mặt ửng đỏ của nó...

.
. .
.

- Anh...!! - nó hồng hộc, vẻ mặt hớn hở chạy đến bên anh... Anh đứng dựa lưng vào lan can sân thượng, đầu hơi ngẩng ngẩng lên trời, vẻ mặt cuốn hút, trông thật là ngầu nha~!!... Ồi, mặt nó lại đỏ lên nữa rồi...

- À!! Trình!! - nhìn thấy nó, đầu anh hơi nghiêng nhẹ, môi bất giác nở một nụ cười ôn nhu...

- Anh!! Cơm em... ăn với em!! - nó cười híp cả hai mắt, quơ quơ hộp cơm. Anh cũng chiều gạt đầu, ngồi xuống, đập đập chỗ bên cạnh ý bảo nó cùng ngồi...

...

- Anh!! Ăn cái này giúp em!! - nó gấp cà chua bỏ sang hộp cơm của anh, đương nhiên là sau khi đã chén hết cơm và thức ăn trong hộp. Anh hơi nheo mày, cũng gấp miếng cà chua từ đĩa nó...

- Em không tập ăn cà chua? - anh hỏi khẽ, lông mày cũng cong lên với góc độ lớn hơn... Nó cũng không hề hững, liếc nhìn anh...

- Không!! Quá chua!! - nó cũng nhăn mày, tay lại cầm ống hút vào hũ sữa cam yêu thích...

Chăm chỉ hút sữa, nó không để ý bên cạnh, anh đang kín đáo nở một nụ cười rất ư là... không bình thường...

...

- Trình!!

Nghe tiếng anh gọi, nó cũng dừng lại việc uống sữa đang dở mà ngược đầu nhìn anh. Lập tức đầu anh và đầu nó khoảng cách không xa quá ba xen - ti - mét...

Nó kinh hoàng nhìn gương mặt phóng to mà đỏ mặt. Miệng bất giác há to... Anh thuận thế đưa lưỡi vào trong, điều luyện mà... nhả cà chua sang...

Nhận ra thứ mềm ướt lại vị chua chua trong miệng, nó bất giác định lùi ra xa. Như nhìn được ý nghĩ đó, anh liền ghì chặt vai nó, lại tiếp tục công việc đang dở...

Cà chua trong miệng nó hoà cùng nước bọt của anh đã sớm nhừ, lại được cả hai cùng liếm đắp, đưa đẩy, dư vị thật không biết từ đâu mà toả ra... Anh quần lấy lưỡi nó, ép cho cà chua xống cổ họng...

... // Ừc // ...

Hài lòng nhìn nó, anh cũng không dại gì mà bỏ qua cơ hội này. Chăm chỉ liếm mút lấy lưỡi nó, thỉnh thoảng còn cắn nhẹ môi nó, không kìm được mà phát ra tiếng rên nhẹ trông rất mê hoặc, dụ người... Hút đi hết cả vị ngọt từ khoang miệng, anh mới từ tốn luyến tiếc mà nhả đôi môi đã sớm sưng đỏ của nó ra...

Lại nhếch môi cười trông rất mỉa hoặc, anh lại thả hơi nóng vào cổ nó, thì thầm dụ người...

- Sao?! Ngọt chứ??...

Nó giật thót, mặt lại đỏ gay. Vội đẩy mặt anh ra mà tránh né. Không để ý hộp sữa đang uống vụng trên tay mình cũng rơi xuống, bắn tung toé cả vào người...

...

Nó nhìn đồng phục cam cam trắng trắng trên đồng phục mình mà rơm rớm bước mắt. Vài giọt tình nghịch còn chạy vào giữa khe ngực non nớt, lách tách vương vài giọt trên đùi. Thấm vào cả sơ mi làm áo dính sát cả vào người, lập loà ẩn hiện bộ áo ngực hồng hồng trẻ con...

12. Chương 12

Ôi ma ôi!! ~!! Đã ba ngày rồi mà chưa tung chap!! Tại lịch học dày quá cơ mà!! Với lại au cũng chân thành xin lỗi!! *cúi đầu*!! Vì bây giờ đã nhập học rồi. Có lẽ việc đăng một ngày một chap như hồi hè là bất khả thi, vậy nên au xin rút lại ba ngày một chap nha!! ~arigato~!!...

...

.

.

.

Nó luống cuống, sữa dính hết cả vào người, rình rích đến khó chịu...

- Anh... Có khăn giấy...!! - chưa kịp nói hết câu, đã thấy anh chồm người về phía nó, mà chính xác hơn là... đang bò qua phía nó...

Anh nhìn vết sữa cam trắng trên đùi nó khẽ cười khẩy, ngồi phía đối diện tim nó cũng như đập nhanh hơn vì nụ cười mỉa hoặc ấy...

- Anh... anh...!! Nó lấp bắp, như cắn phải lưỡi. Anh cũng như nhếch môi vì cái hành động buồn cười của nó. Anh chỉ cúi thấp đầu một chút, nâng cao chân nó một chút. Vâng!! Một chút đó là đối với anh thôi!! -.-

Chân nó vì bị anh nâng cao mà khẽ hoảng loạn. Môi lấp bắp không thành lời, hai tay kia thì run rẩy mà túm chặt gấu váy, kéo sát xuống... Mặt đỏ đỏ ngượng ngùng, đôi mắt rưng rưng ngăn nước. Thật là rất xấu hổ a ~!!...

- Anh... quần... quần nhỏ của em!!...

- Được rồi!! Anh sẽ không nhìn!!

Như anh nói, quả thật là nhắm tịt mắt lại. Nó theo đó mà thở phào nhẹ nhõm. Lại thấy chân mình lơ lửng trên không trung, đùi trắng bị anh nhẹ nhàng nắm chặt. Vài giọt sữa không yên phận trên đùi mà khẽ chạy dọc xuống theo những ngón tay anh... Ôi ~!! Mặt nó lại rưng rưng sắp khóc nữa rồi!!...

- Anh... tay...!! - nó vô vọng gỡ những ngón tay của anh, run run đến luống cuống...

Nhưng quả thật nó không ngờ, hành động tiếp theo của anh sẽ diễn biến khác...

Anh khẽ cúi xuống, hôn nhẹ lên đùi nó, đưa chiếc lưỡi ra phớt nhẹ trên cánh đùi trắng tuyết. Liếm nhẹ những giọt sữa cam thơm ngon còn đọng lại. Nhưng thứ thơm ngon ở đây có thực sự là sữa??...

- Anh... ư!!

Tiếng nói bối rối của nó kông thành câu mà ngắt thành từng quãng nhỏ... Mỗi khi anh di chuyển chiếc lưỡi tinh ranh của mình là nó lại một lần giật thót...

Sau khi đã “chén sạch” những gì còn sót lại... Ngược gương mặt ranh ma nhìn nó mà nhe răng cười...

Còn về phần nó thì... ôi thôi!! Mặt cứ ngượng hừng hực, đỏ chót. Thở dồn dập như chưa từng được hô hấp. Ai biết được khi anh làm vậy..., nó căng thẳng, xấu hổ đến không kịp thở luôn ấy chứ!! Mà nói trắng ra là nó không có thở à nha~!!...

- Đồ ngốc!! Phải thở chứ!!...

Anh cười nhẹ, ánh mắt ranh ma lúc này dường như còn chưa biến mất. Anh chồm người lên, hôn nhẹ vào môi nó... cười nụ cười sát gáy khiến nó ngất ngây...

Nó lấy cả hai tay che chiếc mặt đỏ chót xấu hổ của mình đi... Anh hơi nhướn mày, nó đang làm gì vậy??...

- Em... anh đẹp trai quá đi mất!!...

Nó ngượng ngùng. Còn anh thì ngó cả người, quả thật là dễ thương quá đi mất, chỉ hận ngay bây giờ không thể đè nó ra mà ăn sạch... Anh thở dài mà xoa xoa đầu nó, nói giọng hờn dỗi...

- Em không được làm thế với người khác nghe chưa??...

Nó ngó người, làm với người khác?? Cơ mà ý anh nói là việc nào ấy nhỉ??...

...

.

.

.

... Từ trong một góc tối... vốn cả hai không biết rằng... tiếng máy ảnh nhấp nháy tà mị vang lên gần đấy...

.

.

.

- Hiền Trinh!!

A!! Nó nhận ra giọng nói này nha. Khẽ nuốt ực một tiếng, nó xoay lưng lại phía sau...

- Hỉ Ngạo!! Có... có gì không??...

Nó run run, bờ môi ca vào nhau. Không phải là nó sợ cậu, chỉ là... chính là trong giờ học. Cái cảm giác mà Hỉ Ngạo nhìn chằm chằm vào mình quả thật ớn sống lưng...

Cậu vẫn đăm đăm nhìn nó, không hé răng một lời. Điều đó càng làm cho nó càng căng thẳng, nó đã hẹn anh hôm nay đi về cùng rồi... Không thể để anh đợi được...!!

- Nếu... nếu không có gì thì...!!

- Đây là sao??...

Cậu mạnh dạn cắt ngang lời nó, lấy trong túi ra... Nó trợn mắt kinh hoàng, cả thân người phút chốc run bần bật, dây thần kinh và đại não như muốn căng ra hết chỗ...

Thân người vẫn run lên bần bật, tâm trí như bị lấn át bởi sự sợ hãi, lắp bắp đến bấu chặt gấu váy sớm đã nhăn nheo...

- Cậu... cậu...!!!

- Nói đi!! Đây là gì?? - cậu mặt vẫn đanh lại, thẳng tay ném thứ đang cầm trên tay xuống sàn, bay tứ tung...

Nó thân người vẫn run lên, điên loạn nhào đến những thứ đang nằm rải rác dưới sàn, nhặt điên cuồng. Cậu nhìn nó bần loạn mà cúi dưới chân cậu làm những việc vô nghĩa, chỉ khẽ nhếch môi khinh bỉ...

... Chỉ còn sót lại một...

Nó lại điên cuồng nhào đến, không do dự, cậu giẫm lên đấy...

Nó nhìn cậu, bàn tay hờ hững giữa không trung. Cậu nhếch môi tay đút túi quần, không khí quỷ dị trông thấy rõ...

- Nói!! Những bức hình này là sao??...

- Đây... đây...!! - bàn tay vẫn lơ lửng giữa không trung, lắp bắp trả lời cậu... Lại siết chặt đồng ảnh chụp được lúc trưa của anh và nó... Là ai?? Ai đã làm những việc này??...

Như không nhận được lời giải thích mong muốn, cậu siết chặt tay, hai bờ răng nghiến chặt ken kết, vung tay...

...//Rầm//...

Không nhân nhượng bóp cổ nó đẩy sát vào tường, đau điếng. Sắp ảnh lại một lần nữa bay tứ tung....

13. Chương 13

Nó nheo mày, nước mắt ứa ra... Cậu sững lại, bàn tay ở cổ nó cũng như giảm lực... Chỉ nhìn thấy những dấu tay đỏ ngầu in trên bờ cổ trắng tuyết mà cậu lại thấy run người...

Cậu nghiêng rằng, trong ánh mắt chột ánh lên tia bi thương... Lại đến cổ tay nó bị nắm chặt đè sát vào tường... Cậu cúi người, mạnh bạo ghì môi mình lên môi nó, cuồng dã mà mút liếm bờ môi căng mọng...

Nó hoảng người, liều mạng lắc đầu, liều mạng đẩy cậu ra. Nhưng sao được, cậu quá mạnh, quá lớn so với nó...

Nước mắt lại chực trào rơi bên khoé mi. Nó khoác, phải, nó sợ. Chỉ ước sao ngay giờ phút này anh có mặt ngay tại đây. Sao trong tim nó bỗng dấy lên cảm giác nhói đau không nói thành lời. Có sao bờ môi xa lạ kia lại quá lạ lẫm, không hề có một chút tư vị ngọt ngào nào như bờ môi ấm áp quen thuộc của anh??...

Nước mắt lại rùng rùng, cố gắng né tránh chiếc lưỡi của cậu, mặc dù điều đó vốn vẫn là không thể nào... Nó nghiêng môi, cắn mạnh...

.

.

.

...mùi máu...

...

...mặt...

...

...và... tanh...

.

.

.

Cậu lại một lần neho mảy, không buông tha cho bờ môi quyến rũ đã căng mọng... Lại nhắm nháp chúng một cách say mê, mùi máu tanh tươi như hoà cả vào lưỡi cả hai người...

Như đến cả khi nó nghĩ bản thân sẽ chết vì ngộp thở, cậu mới mà luyến tiếc buông tha cho nó...

Cả hai thở dốc, làn sương mờ ảo lập loà nửa ẩn nửa hiện khuôn mặt ửng đỏ của nó. Không kiềm được lại một lần chiếm giữ bờ môi kia... Bàn tay kia không yên phận mà vuốt dọc theo sống lưng, khẽ rùng mình. Nước mắt lại chực trào tuôn rơi... Sao ngay lúc này đây, người nó cần nhất lại không thấy??...

Cậu thấy nó bắt đầu phản kháng mạnh hơn, tức giận mà bóp chặt hai bên má, phần nộ nhìn nó, hừ lạnh...

- Cậu khóc cái gì?? Không phải trong những tấm hình kia, cậu nhìn còn rất thoả mãn sao??

Nó co rúm cả thân lại, cậu lại một tiếng hừ lạnh. Một tay giắt phăng nút áo của nó ra... Nó hoảng quá, lại kịch liệt lắc đầu, nước mắt lăn chả sừng đỏ nơi hốc mắt, cả khuôn miệng cứng đờ không nói lên lời. Hai tay bị cậu cố định nơi đỉnh đầu cũng vì thế mà run rẩy...

Cậu chỉ nhếch môi, thô bạo từng gang tay giắt đứt cúc áo nó, đến khi lộ ra hai xương quai xanh quyến rũ, rồi lại đến bộ áo ngực hồng hồng, rồi phút chốc cả chiếc bụng trắng nõn cũng không ngần ngại lộ ra trước mắt cậu...

Cậu thở dốc nhìn cảnh xuân trước mắt, thở dồn dập. Bàn tay bắt đầu di chuyển trên xương quai xanh, bóp mạnh bên bầu ngực no đủ... Nó như muốn hét lên kinh hoàng...

... // Bóp // ...

...

Rất nhanh sau đó, cảm giác nặng trĩu và nóng ẩm của nó bị gạt phăng đi mất... Âm thanh va chạm mạnh mẽ lại vang lên, như chưa kịp mở mắt ra, tầm mắt như đã bị một tấm vải dày che khuất...

Ế!! Nó biết mùi hương này nha... Đây là... mùi của anh. Hay chính xác hơn đây là áo len của anh.Ặc!! Bị tròng ngược vào đầu nó...

- Thằng chó!! - nó nghe tiếng anh quát lớn, một chuỗi âm thanh bất tận như muốn cào nát màng nhĩ...

~

Nó sợ chết khiếp đi được, run lẩy bẩy, cố gắng cởi cái áo len dày ra khỏi đầu. Chỉ mong sao anh còn bình tĩnh, may ra cũng sẽ nghe nó nói...

... Nó sợ... sợ anh sẽ làm gì đó đại đột...

Nó vụt chạy, thở hổn hển mà ôm chặt lấy anh. Nước mắt lại lăn chả rơi làm ướt chiếc áo mỏng, cắn chặt môi, lắc lắc như bảo anh hãy ngừng lại...

- Anh... đừng!!...

Anh hơi sững người, bàn tay chần chịt gân máu cũng hạ xuống, phần nộ nhìn gương mặt đầy vết thương của cậu, hừ lạnh...

- Ngon thì lần sau đừng đến cô ấy nữa xem, tôi sẽ giết cậu...

Âm sắc lạnh lùng trong thanh quản thể hiện như anh thật sự không có nói đùa. Chỉ hờ hững liếc nhìn những tấm ảnh rơi trên sàn nhà, neho mảy nghi hoặc. Rồi bế phốc nó lên, ôm đi mất...

...

Cậu chỉ thần thờ nhìn hai bóng người khuất sau hành lang, rờ đến gương mặt bị anh đấm đến đau nhức... Khẽ cười nhạt, như tự giễu chính bản thân mình...

... Ngộ nhận ư?? Thứ tình cảm ngang trái của họ... so với cậu, dường như cậu còn thua xa rất nhiều...

.

.

.

Anh vẫn bế nó, đi dọc theo con phố quen thuộc. Không tự chủ lại siết chặt tay mình hơn, ép chặt đầu nó vào khuôn ngực mình...

... Anh nhìn nó thút thít trong vòng tay mình mà cắn môi, ánh mắt hiện lên nhiều tia chua xót...

- Anh xin lỗi... xin lỗi em!!

.

.

.

...

Cả anh và nó bước vào nhà, phòng khách lại trông như căng thẳng và ngạt thở đến khó chịu. Bóng tối quen thuộc lại bỗng rộn rang như làn trống mạnh đập vào lồng ngực của cả hai...

- Mẹ!!?

Nó rụt rè lên tiếng, khiến anh chú ý đến chiếc bàn giữa căn phòng, nơi bà Khương Hồng đang ngồi với mái tóc rũ rượi, đôi mắt tiêu tụy, trông cứ như vừa mới khóc...

- Mẹ cần nói chuyện!! Vào đây!!...

14. Chương 14

Cơ mà chuyện này có vẻ không được nhiều ủng hộ như "Tiểu nha đầu!! Em không thể chạy trốn định mệnh" nhỉ, ít lượt xem, vote + comment quá cơ!! =.=!! Mà thôi kệ, đã làm thì làm đến cùng. Ủng hộ au nhé!! :-)))

.

.

.

Bà Khương Hồng xuề xòa, trông rộn người, rũ mắt bảo cả hai đứng phía đối diện...

Cả hai cũng căng thẳng, rào bước miễn cưỡng đến phía bên bà...

- Đây là gì??

Bà lại ném một thứ quen thuộc không xa lạ gì lên bàn, ánh mắt phần nộ nhìn nó. Nhìn nó thôi, không phải nhìn cậu. Từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ bà nhìn nó với ánh mắt sắc lạnh như thế...

Nó nhìn thứ trên bàn, một tảng đá như phút chốt lại đè nặng trên tâm tư nó, nặng trĩu. Nó siết chặt tay anh, run người... Ánh mắt tap chặt chứa đầy tia sợ hãi...

- Mẹ... mẹ...!! Số hình đó... Sao mà...

- Con sẽ giải thích!! - anh lên tiếng, cắt ngang lời nó, bàn tay cứng rắn mạnh mẽ nắm chặt trần an bàn tay đang run rẩy...

- Vậy con giải thích đi!!

Bà chuyển ánh mắt sang anh, không hề có một tia sắc lạnh, chỉ có sự thất vọng và bi thương...

- Cái đó là do ở sân thượng, bọn con trêu nhau thôi!!

Anh dứt khoát nói, chỉ riêng bà nhướn mày tỏ vẻ không tin... Anh lại hít sâu, nói rõ...

- Con bé không ăn cà chua nên vứt sang con, con ép em ăn...!!

Anh giải thích, không quá dài nhưng đủ hiểu. Đôi khi với tính cách của anh, giải thích quá nhiều cũng như là mấu chốt vấn đề. Nghe cứ như anh đang biện minh cho chính bản thân...

Nó bên cạnh, trống ngực đánh liên hồi, cả chân bủn rủn đến run rẩy. Chỉ không hề ngán đầu mà biết cơ mặt bà Khương Hồng giãn ra, thở phào nhẹ nhõm một hơi dài...

- Được rồi!! Được rồi!! Không sao đâu, chắc do mẹ nghĩ nhiều quá, hai con lên lầu tắm đi!!

Bà cười thoải mái, ánh mắt ôn nhu kia có phải là ánh mắt đục tối đã nhìn nó trong vài phút trước hay không??...

Và rồi, cả hai lại lặng thầm bước lên lầu, trong im lặng...

.

.

.

- Vậy... vậy em đi tắm đây!! - nó cúi đầu, không dám ngẩng mặt nhìn anh, cố gắng nở nụ cười trấn an dù biết sẽ không ngăn được đôi bàn tay đang run rẩy. Siết chặt!! Mọi thứ đã xảy ra quá nhanh...

Nó xoay người bước đi... Phút chốc, một lực từ đằng sau mạnh mẽ níu nó lại làm nó giật thót...

- Anh...!! - nó run run, mẹ vẫn còn ở dưới lầu, mẹ sẽ nghe thấy mất. Chỉ mới nghĩ như vậy mà nó đã rùng mình, không dám nghĩ tiếp. Phút chốc, nó hơi sững lại, anh đang... run sao??

Anh siết chặt nó vào lòng. Trái tim như bị ai đó bóp nghẹn, đau lắm. Khi thấy nó sợ hãi, anh đau. Khi thấy nó run rẩy, anh đau. Khi thấy nó khóc, anh đau. Khi thấy nó tổn thương, anh còn đau hơn nó gấp cả trăm, cả trăm ngàn lần...

Liệu rằng, Chúa thật sự không nhìn thấy tấm lòng thành của chúng ta?? Không nhìn thấy tình yêu của chúng ta?? Vậy sao có gì mà người quá tàn nhẫn. Anh xin lỗi, xin lỗi vì anh quá vô dụng, không thể bảo vệ được em...

Việc chúng ta là anh em có sao quá phẫn đấng mà dày vò cả tâm hồn và thể xác của hai ta. Để rồi chúng ta bị khinh miệt, bị ruồng bỏ. Không một ai thật sự thấy chúng ta khóc trong thầm lặng. Không một ai biết nỗi oan nghiệt ngang trái hình thành và chà đạp sự chân thật của hai ta kể cả khi chính bản thân đều biết mình đang sống trong tội lỗi...

Để rồi khi sự thật này bị phơi bày, liệu những giọt lệ sương kia còn rơi bên gò má em?? Nhỡ như đến lúc đó, không ai có thể bảo vệ được tình yêu của chúng ta được nữa, kể cả anh. Vậy liệu rằng, không ai có thể chấp nhận tình yêu của hai ta, vậy thì địa ngục sẽ mở rộng cửa mà chào đón nó chứ?? Vì anh vốn biết, tình yêu của cả hai vốn dĩ không phải là hư vô...

Anh không thể tỏ ra yếu đuối trước mặt người khác được, có như vậy thì anh mới có thể bảo vệ nó. Vậy thì chỉ một chút thôi, một chút thôi, chỉ trong phút giây ngắn ngủi này, để anh có thể yếu mềm mà bọc lộ con người yếu đuối ra chỉ với một mình nó - người mà anh yêu!!...

.

.

Anh ngồi trên giường, căn phòng xám quen thuộc râm rả tiếng cười giờ đây lại căng thẳng, âm u đến lạnh lẽo...

Ngay lúc này, anh thật sự rất cần bình tâm lại mà sắp xếp lại chuỗi hỗn loạn trong đầu cả hai... Những bức ảnh - mẩu chốt chính là ở đây. Cả Hỉ Ngạo và mẹ đều có những bức hình đó. Là ai đã làm những điều này...??

Anh thật sự rất cần biết những chuyện này, cơ may anh phải tiết lộ chuyện tình ngang trái của mình một chút thì mới có hy vọng. Hừ!! Chuyện tình ngang trái?? Cái bí mật đáng nguyên rủa mà anh đã dặn lòng mãi mãi cũng sẽ không nói ra, kể cả Hải Đăng - bạn thân anh cũng không biết chuyện...

Anh hơi ngẩng đầu, nhếch môi. Hỉ Ngạo, tôi không tin có chuyện gì mà tôi muốn biết mà không biết. Những ai đã làm ai rơi lệ, chắc chắn... anh có chết cũng sẽ lôi người đó theo cùng xuống địa ngục!!...

.....

15. Chương 15

Thôi giờ cho au đính chính lịch post chap nha, từ thứ 2 đến thứ 6 thì 2 ngày/chap hoặc 3 ngày/chap. Còn nếu là ngày nghỉ như thứ bảy chủ nhật là 1 ngày/chap hoặc 1 ngày/ 2 chap nha!! ;-)))

...

Nó cùng anh đi đến trường, phút chốc, bước chân nó cứng ngắc... Anh nghi hoặc nhìn nó, chỉ lại thấy bàn tay nó run run, ánh mắt sợ hãi tập trung về một phía...

Anh theo hướng mắt nó nhìn theo. Rồi phút chốc, ánh mắt lại lạnh lùng đến đáng sợ...

... Là cậu - Hỉ Ngạo...

- Cậu muốn gì?? - giọng anh lạnh băng, nhìn thẳng về cậu...

Gương mặt cậu bầm dập toát ra vẻ đáng thương, còn một chút máu vờn ở khóe môi...

Cậu nhìn ánh mắt sợ hãi của nó, đau lòng... Cậu đã làm tổn thương nó nhiều vậy sao??... Anh nheo mày cảm thấy khó chịu, giờ mà cậu ta còn có tư cách nhìn nó bằng ánh mắt đau thương đó sao??... Anh ôn nhu bảo nó...

- Em vào lớp trước đi!!

Nó rụt rè nhìn anh, ngoan ngoãn gật đầu rồi bước đi. Bước đi một cách tránh xa cậu nhất có thể. Nó đã rất sợ, kể cả trong mơ nó cũng nghe thấy bản thân đang gào thét xin cậu dừng lại. Đối với nó, chuyện hôm qua chẳng khác gì một cơn ác mộng kinh hoàng...

Nó nép sát người vào cổng cố gắng bước qua chỗ cậu. Cậu chớp lấy tay nó khiến nó giật mình, lấp ba lấp bắp. Cậu chưa xót nhìn nó, nói bằng giọng hối lỗi...

- Tớ xin lỗi... về chuyện hôm qua...!!

Càng về cuối câu, giọng cậu càng nhỏ dần. Cậu chau mày giật phắt tay nó ra khỏi tay cậu... lại nheo mày nhìn nó...

- Em mau về lớp đi!!

Nó không nói lời nào, cúi đầu thấp hơn, cố gắng chạy thật nhanh về lớp... Cả hai chàng trai nhìn theo bóng dáng nó khuất hẳn, rồi mới quay đầu đối diện với nhau...

- Hối đi!! Những điều anh muốn biết...

- Đơn giản vậy thôi sao??...

Anh cắt ngang lời cậu, chăm chăm nhìn cậu không chớp mắt... Như anh nói, với anh, mọi chuyện không đơn giản như vậy... Cậu hơi nghiêng đầu khó hiểu...

- Ý anh là sao??

- Tôi tưởng cậu rất thông minh... - anh nhếch môi cười bốn cợt...- ... không thấy con bé đã có biểu hiện gì với cậu sao?? Cậu đã làm tổn thương con bé...

Cậu cúi đầu, ánh mắt chứa đầy tạp xúc... không nói lên một lời...

-... biết gì không?! Về bí mật của tôi và con bé, chắc cậu đã biết...

Anh vẫn đồng dạng nói, nhẹ như không. Nhưng cái nhẹ đó như quả tạ đang chèn ép trái tim cậu, vẫn cúi đầu, cảm lạnh không nói gì...

-... Nếu cậu có thể ngậm mồm và bảo vệ con bé khỏi người đã đưa cho cậu số hình đó. Nếu không...

Anh bước qua cậu, đặt tay lên vai cậu. Nụ cười ôn nhu đã sớm tắt ngúm, thay vào đó là đôi mắt u đục đến lạnh băng...

-... tự tôi sẽ bắt cậu ngậm mồm!!...

Cậu rùng mình, can đảm sau ba giây mà quay lưng nói với anh...

- Sao anh biết có người đưa ảnh cho tôi?? Tôi thậm chí còn...

- Tôi biết!! - anh cười mỉa mai... - ...vì cậu không thể là người chụp ảnh, nếu cậu nhìn thấy người con gái cậu thích đang làm chuyện thân mật với chàng trai khác, cậu sẽ không rảnh hơi mà ngồi chụp ảnh. Cậu sẽ điên cuồng lao ra mà đánh tôi một trận, đúng chứ??...

Cậu thần thờ, trên đời này còn một người để ý đến từng chi tiết nhỏ đến thế cơ ư?? Cậu siết chặt tay, cảm thấy trong chính cuộc chơi này, cậu chính là kẻ thua cuộc thảm hại nhất...

- Tôi không nghĩ rằng anh sẽ suy nghĩ thấu đáo như vậy...

- Suy nghĩ thấu đáo?? - anh lại nhếch môi... - ...Tôi cũng giống như cậu thôi...!!

.

.

.

- Ế!! Nhìn cậu te tua quá Hiền Trinh à!!

Bảo Thy vuốt vuốt mặt nó an ủi, cảm thấy từ sáng nay nó đã có biểu hiện rất lạ...

-... À cơ mà...!! Cậu học nhóm với Hỉ Ngạo như thế nào rồi??...

Nghe đến Hỉ Ngạo, nó bỗng giật thót. Hỉ Ngạo?? Nó thực sự không muốn nhớ đến cái tên này chút nào. Như cảm thấy thái độ khác thường của cô bạn thân, Bảo Thy lại trầm mặc lo lắng...

- Sao thế?? Cãi nhau sao??

- Không!! - nó thở dài... - Không có!!

Ngay lập tức, hai gò má phúng phính của nó bị căng ra hết mức có thể... Nó nheo mày, mắt ứa nước vì đau. Cậu nói lấp lửng trong miệng không tài nào thoát ra được!!...

- Au... Hy... Ưông... Ưông ga!!

- Đây thì nói dối bà nhè!! Bà cho chết!!...

Bảo Thy kéo căng má nó ra... Đến lúc má nó đỏ ửng vì đau thì mới buông ra...

- Nói chưa?!!

- Tổ nói, nói mà!! - nó xoa xoa hai má, chưa thể khóc thét lên nhưng quả là đau quá đi mất!!...

...

...

- Cãi nhau?? Cãi gì mà đến không thèm nói chuyện luôn á?? - Bảo Thy nhìn nó với con mắt... ‘không thể tin được’!!!...

- Ủ!! - nó thuê nào trả lời...

- ... mà làm gì cãi nhau ghê thế???

Nói đến đây, nó lại trầm mặc, cứ câm như hến. Thấy nó nào lòng như vậy cô cũng không muốn thúc ép, chỉ nhỏ nhẹ...

- Được rồi!! Không nói cũng được!! Nhưng cậu ta xin lỗi cậu chưa mà lại giận mãi thế?? Đã giận người ta mà còn buồn... - Bảo Thy xoa xoa đầu nó...

- Ủ thì... xin lỗi rồi!!

// Bốp //... Ngay sau đó là ăn luôn cái cốc thần tiên của cô bạn thân thương... Nó xoa đầu, phụng phịu nhìn Bảo Thy...

- Gì mà đánh tởm hoài thế??

- Cậu ta đã xin lỗi rồi mà còn dỗi nữa, trẻ con chết mất!!

Nó hơi sững lại... lại bướng miệng mà cãi tiếp...

- Cậu có biết cậu ta quá đáng như thế nào không mà nói tởm trẻ con hả???

16. Chương 16

- Cậu ta làm gì tởm căn bản không cần biết. Cậu không tha lỗi cho người ta không phải cậu cũng buồn hay sao?? Thế cơ mà lại muốn dỗi mãi à??

Nó lại sững người. Phải rồi!! Cậu đã hạ mình mà xin lỗi nó như thế mà nó còn... Nghĩ đến đây, mắt nó lại rưng rưng. Òa khóc giữa lớp, khiến cả lớp ngoái lại nhìn. Cơ mà nhìn nó như nạn nhân còn ‘chị giang hồ’ kẻ bên chính là thủ phạm vậy...

Bảo Thy bị đổ tội mà không hề hay biết, loay hoay cho cô nàng ngổ đang oa oa này. Sao vậy?? Cô đã nói gì sai sao... Bất chợt, nó ôm cô vào lòng. Vì nó thấp hơn cô một cái đầu nên việc đó cũng không khó khăn gì. Nói như mếu, nước mắt vẫn giàn giụa...

- Oa... ư... huhu...!! Tởm... tởm đã làm ... làm tổn thương... tổn thương cậu ấy!!... hức... hu hu!!

Nó lại òa khóc. Cô hơi sững người trong giây lát, rồi cũng cười hiền, ôm chặt lấy nó... vỗ vỗ đầu...!!

- Ngoan!! Ngoan!!

Đã biết lỗi rồi, thì mau đi làm hòa với người ta đi. Chính là những lời này trong tâm tư cô rất muốn nói. Hey ~!! Thôi thì để con mèo nhỏ này khóc cho đã đi rồi tự giác vậy...

...

.

.

.

Trong giờ học, nó thường chính là theo tiêu biểu ‘học sinh gương mẫu’ à nha ~!! Những cô Trúc Lâm ơi tha lỗi cho em lần này nhé!! Cô giảng tới đâu thì chữ vào tai phải cũng vòng vèo rồi phần ra tai trái thôi... Giờ đây tâm trí của nó chỉ đặt trọn vào cái người trầm tĩnh ngồi phía cuối lớp kia rồi...

... Hey ~!! Biết làm sao để xin lỗi đây??...

...

.

.

.

...

- Hỉ... Hỉ Ngạo... - nó run run, lấp bắp môi mãi mà câu vẫn vẫn chưa trôi chảy. Oi me oi!! Xin lỗi thầy dạy Văn ạ!! Giờ em đã biết văn rất rất rất là cần áp dụng trong đời sống thực tế!!... =.=

Nó căng thẳng, hít một hơi thật sâu, nói một mạch khiến cậu sững sờ...

- Tối nay sang nhà tớ dùng bữa nhé? Tớ mời!!

Cậu xoay mặt sang hướng khác, vẻ ngạc nhiên khi nãy dường như đã biến đi đâu mất, thay vào đó là một nụ cười được che giấu một cách kín đáo...

- Chắc chắn rồi...

Thoáng chốc, cơ mặt của nó giãn ra, một nụ cười nở ra trên bờ môi, hai mắt híp lại thành một vòng cung hoàn hảo...

...

.

.

.

...

- Anh ơi!! - nó chạy lại phía anh, anh cũng cười cười mà vẫy tay lại với nó. Ngay sau đó, nụ cười của anh hoàn toàn tắt ngúm, cau lại...

- Em...

Anh sầm mặt, bỏ lỡ câu nói mặt không vui nhìn cậu. Chỉ thấy nó bẽn lẽn mà chỉ chỉ hai đầu ngón tay vào nhau...

- Em mời cậu ấy đến nhà ăn cơm, không được ư?? - nó xụ mặt, cũng từ hành động đó mà bản nết tâm trạng không vui của anh. Xoa xoa đầu nó mà đẩy nó về phía trước. Thuận tiện liếc cậu một cái đầy ngụ ý "cậu coi mà liệu hồn"...

.

.

.

...

Cả ba bước ngang ngang nhau, bóng trải dài trên con đường nhựa, không một âm thanh, không một tiếng động. Không ai nói với ai một câu nào, không khí quỷ dị rít qua từng kẽ răng, nghe đến rợn người...

Nó đứng giữa mà đổ mồ hôi hột, ai đó chấm dứt cảnh tượng này đi. Cơ mà con đường về nhà hôm nay sao xa quá...

.

.

...

Đến khi bước vào nhà, không khí cũng chẳng mấy khá khẩm, anh cũng chẳng buồn lên tiếng mà chào cha mẹ... Anh thật sự không hiểu nó, nó đã tổn thương như vậy mà vẫn có thể mỉm cười như vậy sao?? Còn anh, cả đời này, anh mãi sẽ không bao giờ tha thứ cho những ai đã làm nó tổn thương...

Nó khẽ nhìn anh mà thở dài buồn phiền, chính bản thân cũng không biết thế nào mà lại làm cho anh giận a ~!!...

... Đến cuối cùng, căn bản là ba người đã không biết có một sự thay đổi từ khi họ đặt chân bước vào nhà...

...

.

.

.

...

- Oh?? Hai con về rồi... Ồ?? Đây là...

Bà Khương Hồng đang nói bỗng dừng im bất, ánh mắt nghi hoặc chĩa về cậu. Ngay sau đó là một tràng cười hài lòng của ông Hiến Vinh...

- Hahaha!! Không ngờ anh em tụi nó cũng có ngày này, bà nhỉ??...

Ngày này?? Mà lại còn là “anh em tụi nó” nữa chứ?? Mô tê sự việc là thế nào??...

Ông Hiến Vinh đang cười cũng bắt đầu ho khan, nói giọng giễu cợt...

- Hai con thế này là sao?? Dẫn người yêu về nhà cùng một ngày, có kế hoạch trước rồi à??...

Ngay lập tức, cả ba ngớ người. Nó quắc mắt liếc anh, nghiêng răng kèn kẹt, còn anh chỉ lắc cái đầu, nhún vai về vô tội...

- Ba!! Người yêu của chúng con là thế nào ạ??... - nó nũng nịu lay lay tay ba, thầm kín tặng anh ngàn cái sát khí...

- Ồ?! Con bé này... thế cậu kia là gì?? - vừa nói, ông trở tay về phía Hỉ Ngạo. Ngay lập tức cảm nhận được sát khí ngàn ngạt bao quanh, cậu chột rùng người.... Là ông ấy tự nhận, chứ có phải do tôi đâu??...

- Cậu ấy là bạn, là bạn!! - nó lắc đầu đỏ mặt, gạt ngay cái suy nghĩ ấy ra khỏi đầu ông... - ... thế người yêu của anh...

- Bác trai!! Mời bác vào dùng bữa tối...

Nó chưa kịp dứt câu, một giọng nói vừa lạ vừa quen vang lên trong lòng cả ba...

...

...

Ui trùi ui ~!! Kì nay bốn ngày cp mà mới tung chap. Sr ak!! Tại vì mình đã bị cận => tịch thu điện thoại => không được xem nhiều => không được viết nhiều => không được tung chap... :-(

17. Chương 17

Cả ba xoay người về góc bếp. Thoáng chốc, gương mặt cả ba đều xuất hiện những tạp xúc...

... Anh khẽ nheo mày...

... Nó thoáng ngạc nhiên...

... Cậu thì... tức giận...

...

- Là cậu??

- Là chị??

Cả anh và nó cùng đồng thanh, ngang nhiên ba giây sau đó thì liếc nhìn nhau...

- Uyển Lăng...

Nó chính là biết cô gái này nha, thật không ngờ lại có duyên gặp lại. Không đúng không đúng, cơ mà cô gái này khoảng ba tháng trước đã gặp nó và nhờ nó tỏ tình giúp đây mà, vậy thì tại sao cô gái này lại ở đây?? Chẳng lẽ anh...

Nghĩ đến đây, nó liếc xéo anh, đầy phần nộ...

Anh rùng mình nheo mày, định mở miệng ra mà giải thích...

- Hai người ra đây!!

Cậu lên tiếng, cắt ngang cuộc nói chuyện có tương lai sẽ không tốt đẹp này. Khẽ ngoắc tay bảo ý cả hai bước ra. Vẫn chẳng để ý nụ cười kín đáo hiện trên đôi cung khẩu hình bán nguyệt trong góc tối...

...

.

.

.

Nó giận dữ phồng má xoay đi, không thềm nói chuyện với anh, anh gãi đầu nhăn nhó. Chính anh cũng không biết chuyện gì đang xảy ra a ~!!...

- Hỉ Ngạo!! Có chuyện gì?? - anh lảng sang chuyện khác, đánh ánh mắt về phía cậu. Cậu ban đầu hơi câm lặng, ban sau mới thều thào lên tiếng...

- Chị ta... là người đưa tôi những bức ảnh...

Cậu nói vừa nói xong, cậu lập tức cảm nhận được sự cứng đờ từ hai người phía đối diện... Không khí phút chốc ngưng lặng đến đáng sợ, thậm chí có một tiếng kim rơi cũng làm cho nó trở nên quỷ dị...

Cậu nheo mày tỏ ý không vui, Uyển Lăng?? Ông trời đang đùa cậu chắc... Nếu là vậy, không phải là cô ta đã lên kế hoạch đã kĩ lưỡng sao??

.... Đồng nghĩa với việc... cô ta biết chuyện tình trái đắng của anh và nó...

- Nhưng... chị ấy nhận chị ấy là người yêu của anh, em không thích như vậy!! - nó chu miệng trông rất đáng yêu, anh xoa xoa đầu nó khẽ cười, cô nhóc này suy nghĩ quá đơn giản rồi...

- Anh phải nói rõ với cha mẹ và chị ấy chuyện này, nếu không, em giận anh luôn!!

Nó đổi xoay mặt sang hướng khác, mắt hơi ngấn nước. Gì chứ?! Nó mới là người yêu của anh nha!!...

Anh nhìn sang cậu hơi nheo mày, rốt cuộc phải xử lý chuyện này làm sao đây?? Cậu cũng nhún vai tỏ vẻ không biết. Nếu như anh cự tuyệt cô ta cũng đồng nghĩa với việc từ bỏ tình yêu của anh với nó luôn. Ay ~!! Khi không lại dính phải thêm phiền phức...Azzz!! Mọi việc thật sự càng ngày càng rối...

...

.

.

.

...

Ngồi trên bàn cơm, khác hẳn với ba người đang tíu tít vui vẻ bên kia thì bên này lại hằm hằm sát khí, sắc mặt viết hẳn lên chữ “không vui”...

- Ôi!! Con nấu ăn ngon quá, chả bù với con gái nhà bác chả bao giờ bước chân đến nhà bếp...

Ai nói nó chả bước chân vào nhà bếp bao giờ. Thế bây giờ nó đang ngồi ở đâu ăn cơm vậy?? Trên mái nhà chắc??...

- Ủ!! Hiên Khiêm chọn bạn gái khéo thật!!

Này thì bạn gái, này thì bạn gái. Nó bực, tay không yên phận chọc ngoáy thức ăn trên bàn, thuận tiện ném cho chị gái “mặt dày bằng mặt đường kia” một quả bom một cách thâm kín...

Anh với cậu không buông đũa, ăn bình thản như không có chuyện gì xảy ra, nhưng chính cái ngon là cả anh và cậu không cảm nhận được trong bữa ăn này. Chỉ nghĩ đến khi cô gái kia tự làm hết thấy các món này là cả hai lại thấy muốn nôn ọe... Thật kinh tởm!!

... Ghét kinh khủng, nó chắc là từ lần đầu gặp mặt, nó đã rất ghét cô gái này...

...

Vào bữa ăn hôm đó, nó đã không bỏ vào miệng một món nào, cơ mà dù cho có bỏ một miếng thịt hảo hạng vào miệng, lập tức ngay sau bữa ăn chắc chắn nó sẽ mớ họng mà ói ra hết...

Nó cũng như cậu và anh, cảm thấy những món ăn này như nhuộm và kinh tởm vô cùng...

...

.

.

.

...

- Ô?! Cháu phải về rồi sao?? - bà Khương Hồng tỏ ra tiếc nuối nhìn Uyển Lăng, cô nàng cười tươi, liếc mắt sang cả ba người nằm chềnh ềnh trên chiếc sofa một cách chật vật...

- Vâng ạ!! Lần sau cháu sẽ lại tới...

Nghe tới chữ “sẽ lại tới” của Uyển Lăng, ba người không hẹn mà cùng nheo đôi lông mày thanh tú lại...

Nó cắn môi dưới, về thì biến luôn đi, đến làm gì không biết. Làm như là nhà cô ta của ta không bằng...

- Khiêm!! Thăng này, mau ra tiễn cô bé về!!

Hiên Khiêm nheo mày, người yêu?? Thật là muốn đạp chết cái bộ mặt ngây thơ của cô ta ra cơ mà, anh bực bội...

- Cô ấy có chân thì tự mà đi!!

- O hay, cái thăng...

Cậu hơi nhướn mày, huých nhẹ tay anh. Anh khó hiểu nhìn cậu. Chỉ thấy cậu gật đầu, anh liền thở dài mà miễn cưỡng đứng dậy...

Nó không hiểu gì, nhướn mày nhìn cậu. Cậu chỉ lắc đầu mà đưa ngón trỏ lên miệng, ý bảo nó ngừng nói...

Riêng Uyển Lăng, khi thấy cậu đứng dậy thì mừng như vớ được vàng...

Cả hai bước ra khỏi cửa, Uyển Lăng chỉ đi theo anh mà len lén cười thầm...

18. Chương 18

- Sao cậu lại làm vậy?? - anh không xoay lưng, giọng nói run run như đang đè nén sự tức giận... Cô thoáng giật mình, nét thất vọng tràn vào khóe mắt, hóa ra chỉ là vì chuyện này sao??

- Tớ nghĩ cậu biết!! - rất nhanh lấy lại nụ cười nửa miệng, nét kiêu kì thay thế trên khuôn mặt thanh tú, cô hất tóc hỏi anh...

Anh nheo mày?? Biết?? Anh căn bản chính là không biết về chuyện kinh khủng mà cô lập ra để lợi dụng điểm yếu của người khác, quy lợi về mình...

- Cậu không thể để yên cho tôi được sao?? - anh tỏ thái độ bức mình, không dư thời gian nói chuyện với cô gái này... Cô nhìn nét mặt anh cười khẩy...

- Cậu vốn biết câu trả lời là gì... - hà, nếu nói anh có thể tìm được và yêu một cô gái tốt, Uyển Lăng đã không nói làm gì. Đằng này, anh lại dính vào cái quan hệ loạn luân như nhuốc đây kinh tởm... Độ cong của chân mày anh lại nhếch lên, cô gái này không phải là muốn tiếp tục phá hỏng chuyện của anh sao??...

Uyển Lăng cung khẩu hơi nhảy lên, khoanh tay trước ngực nhìn anh. Khi đi qua anh còn để lại anh một câu nói, làm buốt tới tận sống lưng người nghe, chỉ đủ âm lượng cho cô và anh nghe thấy...

- Chuyện loạn luân trái đạo lý của anh, anh cũng không muốn đến tai mẹ anh chứ??...

Anh thần người, cô gái này... rốt cuộc là anh còn phải bảo vệ Hiến Trinh tránh bao nhiêu tai họa đây??...

...

.

.

.

...

Nó tiến cậu ra cửa sau khi Uyển Lăng rời đi hai tiếng. Trước khi đi, cậu nhìn nó cảm lạnh hơi nheo mày, ánh xốt xa hiện qua đáy mắt... Cô gái mà cậu yêu... rốt cuộc sẽ phải chịu đựng bao nhiêu đau khổ nữa đây??...

Cậu cười gượng xoa đầu nó, hôn lên trán nó làm nó thoáng ngạc nhiên. Cậu làm như rằng đây chính là lần cuối cùng được chạm vào nó, thì thầm...

- Rất nhanh thôi, mọi chuyện sẽ kết thúc!! Tớ hứa đấy!!...

Nó hơi sững người, cười nhẹ. Kết thúc mọi chuyện?? Là kết thúc tình cảm loạn luân như nhuốc này?? Hay là kết thúc những đau khổ và dư luận sẽ bao phủ tương lai của anh và nó?? Nó thật sự cũng rất muốn biết...

...

.

.

.

...

Gió thì thầm đập nhẹ qua khung cửa kính. Anh hờ cửa đứng ở ban công nhìn sang phòng đối diện đã sớm tắt đèn mà cười nhẹ. Rất nhanh sau đó, nụ cười của anh cứng lại khi cậu nói kia ùa về trong tâm trí...

“Chuyện loạn luân trái đạo lý của anh, anh cũng không muốn đến tai mẹ anh chứ??...”...

Đến tai mẹ anh ư?? Anh mím chặt môi, tự giễu bản thân. Nói với bà rồi bà sẽ làm gì?? Bà sẽ đánh, sẽ mắng?? Ba anh sẽ lên cơn đau tim?? Hay là cả hai sẽ tìm cách mà tách nó và anh ra, đưa một trong cả hai đến một nơi xứ lạ xa quê?? Hay là một nơi thậm chí cả hai có thể cả đời này cũng sẽ chẳng bao giờ được gặp nhau nữa??...

Nghĩ đến đó, lòng anh thất lại. Bờ vai cô độc run run lên giữa ánh trăng tà... Anh đã chưa bao giờ thôi hỏi ông trời... Tại sao Người cứ giấu cợt anh, để rồi sinh anh ra trong một gia đình quá đối ẩm áp và hạnh phúc, để rồi anh phải cảm thấy sự áp áp đó là chưa đủ, để rồi... anh lại phải yêu chính em gái của mình...??

Ông trời... Thà rằng Người giết anh đi, hay để anh tồn tại trên cõi đời này chính là sai lầm nhất của anh?? Để anh tồn tại trên đời cũng chính là đau khổ cho anh, đau khổ người con gái mà anh yêu, đau khổ gia đình anh... Anh không muốn xã hội phỉ báng người con gái anh yêu là bất hiếu, là vô đạo đức... Thà rằng... ngay từ đầu anh đừng nên tồn tại...

...

Anh thoáng giật mình, có phải... đèn phòng khách vừa sáng?? Đã hơn mười một giờ?? Còn ai thức hay sao?? Không giấu được sự tò mò, anh men cầu thang đi xuống phòng khách. Lấp ló nhìn qua cách cửa đã khép hờ, nheo mày để đồng tử thích ứng với ánh mắt...

...

- Ông à!! Tôi rất hài lòng với con bé Uyên Lăng!! - bà Khương Hồng cười cười, hớp một ngụm trà. Ngay sau đó là tràng cười dài của ông Hiến Vinh...

- Haha!! Bà dối gì tôi. Tôi chính là cảm thấy bà đang buông nhẹ cảnh giác với hai đứa nhà mình!!!!...

Anh thoáng giật mình, từ khi nào mà họ đã đoán ra lời mờ??... Anh quả thật là quá khinh suất rồi...

- Ủ!! Ông có lẽ đúng, tôi có lẽ quá đa nghi rồi...!! - bà Khương Hồng buông tách trà, mặt vẫn mang ý cười, nhưng phút chốc nét mặt đã cứng lại, trầm mặt nhìn ông Hiến Vinh...

- Nguyên do còn không phải do ông??

- Sao lại do tôi?? - ông Hiến Vinh cứng miệng... hơi nheo mày...

- Là do ông... ông quá buông thả chúng nó. Cũng do ông, do ông mới có con bé Hiến Trinh nhà mình...

Anh nheo mày giật mình, mẹ anh nói vậy là sao??... Ông Hiến Vinh thở dài buông tách trà, nói đều đều nghiêm túc...

- Theo tôi thấy... dù gì tụi nó cũng có người thương hết rồi!! Chi bằng...

Chi bằng...?? Tim anh bất giác đập mạnh, chỉ thấy bà Khương Hồng gật đầu, nét cười lúc đầu cũng theo gió tàn mà bay đi mất...

- Phải rồi!! ... Chúng ta thật sự phải nói cho rõ... về mối quan hệ không rõ ràng của chúng nó từ khi mới sinh ra...

Tim anh bỗng nảy một hồi... Quan hệ không rõ ràng giữa anh và nó... có phải là ám chỉ...

19. Chương 19

Câu chuyện đang nghe dở từ bố mẹ, anh cũng quay lưng mà đi tiếp, trong lòng không giấu nổi xuất hiện một nỗi nghi ngờ...

... Mối quan hệ không rõ ràng... Câu nói đấy có phải đang đi theo chiều hướng mà anh vẫn nghĩ??...

...

.

.

.

...

Ở căn phòng màu trắng xám trong căn biệt thự xa hoa, gác chéo một chân, thều thào một giọng ưu phiền qua điện thoại...

- Joey!! Giúp tôi thu xếp một chuyện được chứ??...

Phải rồi!! Ít nhất... ít nhất nó có thể mỉm cười một cách tự tin và sống thật hạnh phúc. Như trong câu chuyện Lọ Lem trong quyển sách mỏng cũ kĩ, lần này, chắc chắn cậu sẽ ban cho cả nó và anh một phép màu...

...

.

.

.

...

- Ê Khiêm!! Có nhóc nào nằm dưới dòi gắp kia!! - Hải Đăng bước vào lớp, thiếu não nhìn thẳng bạn mình đang thu dọn tập vở, khẽ chep miệng. Thành bạn của hắn rồi cuộc đã làm gì mà nhóc nằm dưới đến tận lớp tìm thế này?? ...Ặc ặc??! Hay là... đánh ghen?? Không không, hắn nghiêng về phía nhan sắc quá hạn thu hút cả giống đực của anh thôi =.=...

Anh hơi nhướn mày, một nhóc nằm dưới?? Ngoài oắt con láo toét anh đang nghĩ đến trong đầu thì còn ai được nữa chứ??...

...

- Có gì không?? - anh dứt túi quần nhìn cậu, sắc mặt lạnh tanh khiến người đối diện rùng mình. Cậu hắng giọng...

- Tôi tới tìm anh để nói chuyện về Hiền Trinh, không phải gây sự...

- Nói chuyện?? Hay là kêu tôi từ bỏ con bé?? - anh cười khẩy... Cậu hơi cúi đầu, anh ta vẫn nhớ đến chuyện đó??...

- Đương nhiên là không!! - cậu hít một hơi, trả lời. Dù cậu có kêu anh từ bỏ, chưa chắc gì anh đã từ bỏ. Mà nếu anh có từ bỏ, liệu rằng nó có chịu từ bỏ hay không??...

Anh lại nhướn mày. Không phải chuyện này ư?? Vậy rồi cuộc còn chuyện gì mà tên oắt con này có thể nói với anh??...

- Anh... muốn sống bên Hiền Trinh suốt đời chứ?? - cậu nhắc tên người con gái ấy, tìm cậu lại quận đau. Trái ngược với anh trong vài giây sống người. Sống hạnh phúc?? Anh và nó?? Có thể sao??...

Anh nghi ngờ, dứt khoát hỏi lại... - Ý gì??...

- ... Anh đã nghe rõ rồi!! Tôi không muốn lặp lại. Như anh biết, tôi có một kế hoạch để giúp hai người... - lời cậu vừa dứt, sự nghi ngờ trong lòng anh tăng lên... Giúp?? Không phải anh đang nghe đùa đấy chứ?? Cậu giúp anh ư??... Anh không ngu đến nỗi không biết tình cảm của cậu dành cho nó...

- Tôi tin cậu được chứ??

- Có thể!! - cậu nhún vai, biết rõ ngay từ đầu là anh sẽ không tin... Anh lại cười lạnh...

- Có thể?? Nếu tôi nói có thể... tôi và con bé không phải anh em ruột, cậu sẽ làm gì?? - Phải!! Có thể!! Chỉ là có thể thôi...

Cậu giật bắn, không phải anh em ruột?? Điều này sao có thể.... - Sao anh nghĩ vậy??

Anh lại nhún vai như cách cậu vừa làm, nói bốn cột...

- Có thể...

Rồi anh quay gót bước đi, để lại cậu sững người... nhìn theo bóng chàng trai xa dần, xa dần rồi khuất sau rặng cây bồ đào...

... Phải!! Nếu chữ "có thể" ấy thành hiện thực... thì tốt biết bao...

...

.

.

.

...

Rồi như anh nghĩ, chưa đến hai tháng sau, anh cầm tay nó tìm cha mẹ hỏi chuyện. Liệu đây là cơ hội cho họ... hay là một kết thúc??...

- Cha!! Mẹ!!

Ông Hiến Vinh cùng bà Khương Hồng xoay sang nhìn hai đứa con mình nghiêm túc nhìn họ. Trong lòng cũng dấy lên sự khó hiểu... Dưới gầm bàn, tay anh siết chặt tay nó đến đỏ tấy...

- Chuyện gì?? - ông Hiến Vinh đặt tách trà xuống, hờ hững hỏi...

Bàn tay nó run lên, làm tay anh phải siết chặt hơn. Nó cúi mặt xuống nhìn gót chân, không dám ngẩng đầu... Anh hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh. Biết gì không?? Đây là cơ hội duy nhất trong lòng anh và nó, hy vọng duy nhất của anh và nó. Nếu đổ vỡ, tất cả cũng theo gió mà cuốn đi hết. Cả anh và nó, gió sẽ tách cả hai đi xa mãi mãi...

- Quan hệ không rõ ràng là gì ạ??

Hai vị tiền bối sững người. Quan hệ không rõ ràng?? Từ khi nào mà... Không để ý, nó bên cạnh cũng mở to mắt nhìn anh...

- Quan hệ không rõ ràng giữ hai anh em con, là gì ạ?? - anh lặp lại câu hỏi, sốt ruột nhìn hai vị tiền bối đang như chết sững phía đối diện...

Mồ hôi túa ra bên hai thái dương bà Khương Hồng, bàn tay ông Hiến Vinh như đang run lên bần bật. Quay đi mà tránh câu hỏi của anh...

- Trinh và con... không phải anh em ruột đúng không ạ?? - anh lại tiếp lời, theo sau đó là ba cặp đồng tử căng lớn nhìn anh... Bà Khương Hồng vờ tức giận, không giấu được vẻ lúng túng trong khóe mắt...

- Sao con... sao con hỏi vậy??

Anh nhìn mẹ mình. Xin Chúa!! Anh chính là đang đặt cược tình yêu của chính mình. Đừng dễ dàng cho anh hy vọng rồi cũng lại dễ dàng đạp đổ nó...

- Nếu con nói, con yêu Hiến Trinh, cha mẹ sẽ làm gì??...

20. Chương 20

Sự ngạc nhiên thoáng qua đôi mắt cả ba. Rồi sau đó là hai đôi mắt tức giận, rồi đi đến một đôi mắt phẫn nộ...

// Chát //...

Tiếng va chạm chua loét thấu lòng vang lên. Bà Khương Hồng tay không hề run rẩy, một phát giáng trọn cái bạt tay lên... khuôn mặt nó. Nó và anh, đồng tử căng lớn như không tin vào chính giác quan mình. Mẹ đánh nó?? Chẳng phải mẹ đã từng nói mẹ yêu thương con gái mẹ nhất sao?? Chẳng phải mẹ đã từng nói, trên đời này, nó là con gái độc nhất vô nhị của bà sao?? Vậy có gì...

Nó nhìn bà, khóe mắt run run, giọt nước mắt nóng hổi tràn ra khỏi khóe mi, ôm một bên á đờ phồng ngược nhìn bà đang cầm thù nhìn nó như muốn xe nát nó ra...

Anh hoảng hồn, chạy lại chắn trước nó, gào to, phẫn nộ cũng không kém gì bà...

- Con bé còn chưa nói gì cả, có sao mẹ lại đánh nó?? Nếu muốn đánh, sao không đánh con đây này!! - hừ, quả thật anh đã từng tin ông trời có mắt. Giờ thì anh sáng mắt ra rồi. Chúa à!! Người thật biết cách trêu đùa cảm xúc của người khác...

- Con tránh ra!! - bà Khương Hồng gào to... cầm phần nhìn nó. Còn với anh, bà chỉ đơn giản là đưa cho anh một ánh mắt thất vọng... Hai thái dương bà co lại, cầm phần hét to...

- Hay lắm!! Còn muốn dụ dỗ con tao à?? Tao nuôi cơm mày biết bao nhiêu năm mà mày lại như thế?? Đồ hồ ly, con hư thân mất nết. Mày đúng là khốn nạn, mày cũng đê tiện như mẹ mày mà thôi...!!

Nó như chết trân. Hư thân?? Hồ ly?? Khốn nạn?? Đây là những ngôn từ mà nó muốn được nghe từ bà mẹ hiền diệu của nó sao?? Còn nữa, đê tiện như mẹ mày?? Tất cả... tất cả là ý gì??...

Bà Khương Hồng nhìn cả anh và nó cùng thẫn thờ, không kiềm nén được sự tức giận, lại giơ tay phải lên...
...// Chát //...

Lần này, không chỉ anh và nó ngạc nhiên, mà còn cả... bà Khương Hồng, bà run run tay, miệng lắp bắp...

- Ông... ông...!!

Ông Hiền Vinh lãnh trọn cái tát của bà, trầm mặc không nói lời nào, gương đôi mắt thờ ơ về phía bà chậm rãi nhắm từng chữ...

- Bà vốn biết tội nó không có lỗi gì mà. Ở đây, người đáng đánh là tôi...

Bà Khương Hồng run run tay mà rút tay lại, nghiêng răng trèo trẹo...

- Nó chả liên quan gì đến ông cả!! Tránh ra!!...

- Con bé không phải con bà, nó là con tôi!!...

Ông vừa dứt lời, căn phòng bỗng chốc trở nên im bật. Nó và anh sững người, nó không phải là con của bà, nhưng lại là con của ông... Tất cả là sao??

Ông cúi người, mỉm cười chua xót nhìn nó, vươn tay lên chạm nhẹ vào một bên gò má đã sưng phồng và đau rát...

- Con ngoan!! Lại đây!! Cha sẽ kể cho con nghe chuyện này...

Chân nó bủn rủn, đứng không nổi. Anh phải khéo léo đỡ nó lại phía sofa. Mẹ anh cũng ngồi miên cưỡng ở hàng ghế đối diện, hăm he thù hận nhìn nó, làm nó phải cúi đầu nhìn mũi chân...

- Hai con... chính xác là anh em!!

Ông Hiền Vinh nói dứt khoát. Anh nó cắn chặt môi trong đến bật máu, cảm lạnh chua xót. Trên gương mặt hăng ngày tinh nghịch của nó giờ đây đã nhòe lẹ... Nó nắc lên từng hồi. Nó và anh... thực sự là không còn cơ hội nào sao??...

- ... - ông dừng lại đôi chút nhìn sắc mặt của cả hai, đau lòng nói tiếp...-... là anh em cùng cha khác mẹ...

Lại sững người, nó và anh bàng hoàng nhìn nhau, cùng cha khác mẹ?? Vậy là...

- Hiền Trinh - là con của ta cùng một người phụ nữ khác...!!

Nó lại bàng hoàng nhìn sang bà Khương Hồng. Ở dưới gầm bàn, tay bà siết chặt lại đến độ bật máu... Nước mắt lại lăn rơi hai bên gò má... Bà Khương Hồng không phải là mẹ nó sao?? Mẹ của nó là một người khác sao?? Là một người không hề biết mặt?? Vậy trong suốt thời gian qua, bà đã chịu đựng mà nuôi nấng yêu thương đứa con gái của người đàn bà đã ngoại tình với chồng bà sao?? Có sao sự thật lại tàn nhẫn đến thế này??...

Nó cúi mặt xuống gầm bàn, nắc to từng tiếng. Anh bên cạnh chua xót nhìn nó. Là anh, anh chính là kẻ khốn nạn duy nhất làm người con gái mà anh yêu thương phải đau khổ... Anh vươn tay, chạm nhẹ vào mái tóc nó, khẽ vỗ về...

- TRÁNH RA!! - bà Khương Hồng hét to làm anh phải dừng lại hành động đang dở, gương đôi mắt đã hơi hoe đỏ nhìn bà. Đã bao lâu rồi?? Bao lâu rồi anh đã luôn phải tự nhắc chính bản thân mình, phải mạnh mẽ, phải kiên cường, phải dũng cảm mà bảo vệ nó khỏi bất cứ thứ gì có thể làm tổn thương nó... Vậy mà bây giờ, giọt nước tràn ly, cảm xúc anh cố gắng chôn giấu cũng đã đến lúc đổ vỡ...

Bà Khương Hồng nhìn con trai mình, không giấu được vẻ chua xót, cố gắng cứng rắn mà quát to... Chỉ thẳng mặt nó...

- Mày!! Về phòng cho tao!!

Anh bức xúc lên tiếng, nhưng rồi gấu áo đã bị giữ chặt, anh ngoái đầu nhìn nó. Nó nhìn anh lắc đầu mỉm cười trấn an, tự mình đứng dậy chạy về phòng. Đau đớn nhìn bóng nó khuất sau cánh cửa màu vàng chanh tối màu quen thuộc... Nó như vậy... sao có thể không sao chứ??...

...!!...

21. Chương 21

Nó vào phòng, căn môi khóa chốt. Dựa lưng vào tường mà âm thầm khóc... Có sao sự thật lại quá tàn nhẫn???... Tại sao ông trời lại để nó và anh là anh em??? Để rồi ông lại để cả hai yêu nhau?? Cả hai cùng nhau đau khổ?? Cả hai cùng nhau sống trong một hư ảo hạnh phúc không có thật?? Đây chính là cái hy sinh của một thứ tình yêu cao cả và đẹp đẽ mà bao người vẫn mơ và vẫn muốn đó sao??...

...

.

.

.

...

Bên phía đối diện của căn phòng, anh trượt lưng vào cửa!! Chết tiệt!! Mẹ anh đã bẻ cả ổ khóa rồi... Anh lại thần thờ... Anh vẫn không ngờ được... đây chính là thứ tình cảm ấp áp mà anh luôn thấy hay sao?? Tất cả... chỉ là giả tạo hay sao??... Anh chỉ định... chỉ định ích kỉ một lần thôi mà. Ích kỉ một chút thôi, ích kỉ để giữ nó ở bên mình. Và đây... chính là cái giá để trả cho sự ích kỉ này sao??...

... Anh và nó... đau khổ bao nhiêu mới là đủ...??...

...

.

.

.

...

Anh khẽ bật điện thoại!!... lười nhác bấm một dãy số, thều thào...

- Hỉ Ngao!! Kế hoạch mà cậu nói, tôi muốn thử...

...

.

.

.

...

Giữa đêm, gió rít từng cơn qua khung cửa sổ phòng nó khiến nó lạnh buốt khe trở mình. Cố gắng nhắm mắt sau ba tiếng đồng hồ khóc và giờ đây đôi nước đầy mọng nước... Nó chợt hoảng hồn, ngồi bật dậy...

- Ba?!!!

Ông Hiền Vinh nhột nhạt mỉm cười nhìn nó, vuốt tóc nó cưng chiều...

- Ba xin lỗi!! Chắc con khổ lắm!! Là tại ba...

- Không sao đâu ba!! Không phải lỗi của ba mà...- nó lắc đầu cười trấn an, áp hai bàn tay thô ráp to lớn vào má nó. Ông Hiền Vinh nhìn nó hồi lâu, khe thở dài. Lục trong túi ra đưa nó một tờ giấy...

Nó ngược xuống nhìn tờ giấy, sau ba khắc sắc mặt đều trắng bệch. Hoảng hốt lắc đầu mà lui sâu vào trong góc tường, sợ hãi...

Ông lại thở dài nhìn nó, duỗi tay kéo tay nó ra, dụi tờ giấy đó vào tay nó, thều thào nói...

- Con cầm đi!! Đây là cách giải quyết của mẹ, con yêu!!...

Ông hôn nhẹ lên trán nó. Giọt nước mắt đã khô lại tràn ra khỏi hốc mắt đỏ hoe. Đây là cách giải quyết sao?? Điều mà cả anh và nó lo lắng nhất... đã sắp thành hiện thực rồi sao??... Tất cả... ai cũng muốn xua đuổi nó sao?? Không ai cần đến nó nữa sao??... Nó thu mình, gục đầu xuống đầu gối, lại khóc... Hôm nay, nó đã khóc quá nhiều rồi. Như vậy... còn chưa đủ sao??...

Chúa à... Người đã cướp đi mẹ con, người đã cướp đi gia đình con, cướp đi hạnh phúc của con... Giờ thì... người cũng muốn lấy đi cuộc sống của con, lấy đi người mà con yêu quý hay sao?? Chúa à... Người thực sự rất tàn nhẫn...

...

.

.

.

...

- Ông đưa vé máy bay cho nó chưa?? - bà Khương Hồng xoa xoa hai thái dương, cau gắt hỏi...

- Đã đưa!! - ông chán nản gật đầu, lại phiền muộn thở dài... - Bà không thấy như vậy quá tàn nhẫn sao?? Sang Pháp, con bé sao mà sống nổi??...

Bà hừ lạnh, không thêm liếc mắt căn cứ môi dưới...

- Ông muốn cái nhà này loạn hết sao?? Rồi bà con sẽ nhìn vào mà nói gì khi nhìn vào cái gia đình vô văn hóa này?? Chồng thì ngoại tình, con trai thì yêu con hồ ly ngoài giá thú... Bộ các người không thấy nhục nhã?? - bà quát to, đổi lại chỉ là cái thở dài của ông Hiền Vinh...

... Con gái à!! Hãy thứ lỗi cho chúng ta ích kỉ lần này...

.

.

.

Anh đứng lặng lẽ ngoài cửa, thót tim khi nghe bố mẹ nói... Pháp?? Nó sẽ đi Pháp sao?? Còn anh... Còn anh thì sẽ làm thế nào?? Nó sẽ để anh lại sao??...

Từng suy nghĩ như từng nhát chém vào lòng ngực anh, đau rát nói không lên lời... Anh rời vị trí, đập cửa gào thét, bảo nó mở cửa. Tìm anh đau nhói từng cơn. Anh mắng nó ngốc, anh chửi nó khờ. Anh bảo rằng nó thật đáng chết và thật hư. Từng lời nói đau đớn mũi lòng vang lên, nhưng anh biết... tất cả chỉ là giả dối...

Nó dụi nước mắt, mím chặt môi ngăn tiếng khóc bật ra ngoài. Sao anh biết được... tim nó đau lắm. Từng cơn đau nhức hành hạ lồng ngực nó, hành hạ trái tim nó... Phải chăng chỉ vì một cuộc tình ngang trái, khiến cả đôi bên phải đau khổ??...

... Còn có thứ gì... có thể thay đổi sứ mệnh??...

...

.

.

.

...

Ngày nó ra đi, anh bị nhốt trong căn phòng âm u lạnh lẽo. Đơn giản chỉ nhìn lướt qua cánh cửa tối màu, lòng nó lại âm ỉ đau nhức từng cơn, phải rồi... Nó sẽ phải rời xa anh vĩnh viễn... thật đấy...

- Cậu... cậu phải đi thật sao?? Sao lại đột ngột vậy??

Bảo Thy ôm nó vào lòng sụt sùi. Nó cười mỉm, nó không khóc. Hay phải chăng... nước mắt nó đã cạn khô từ bao giờ??

Nó nhìn trườ mền Bảo Thy, khẽ cười cười nghiêng đầu...

- Tớ sẽ gửi mail thường xuyên, hứa nào!! - nó đưa ngón tay trở lên. Bảo Thy rưng rưng, không kiềm được òa khóc, ôm chặt lấy nó... - Đừng đi được không?? Ở lại với tớ, nhé!!

Nó vỗ vai Bảo Thy, thều thào...

- Tớ xin lỗi!!

- Đứng đó làm gì? Đến giờ rồi!! - bà Khương Hồng lên tiếng, cắt ngang cuộc chia ly đầy nước mắt của đôi bạn trẻ...

Nó miễn cưỡng hôn nhẹ lên má Bảo Thy như lời tạm biệt, xách vali bước đi... Cuối cùng, vẫn ngoái đầu tìm kiếm một hình bóng quen thuộc... Phải rồi!! Họa chăng nó biết, anh sẽ không đến được. Dù vậy, nó cứ hy vọng, hy vọng mãi...

Tự giễu chính mình, nó xoay lưng bước đi, để lại sau lưng bao hy vọng và nỗi buồn thương khó tả...

22. Chương 22 (end)

... Cậu không muốn gặp nó. Phải!! Cậu đứng ở một góc khuất nhìn nó. Phải!! Cậu thấy bóng chiếc máy bay rời đi. Phải!! Trái tim không kiềm được bỗng thốt lên, trên môi không giấu được một nụ cười. Nhưng đó là nụ cười bi thương?? Nụ cười giễu cợt??... Đến cậu thậm chí còn không biết...

Cậu bật điện thoại, bấm một dãy số, nói nhẹ như không...

- Tiến hành đi!!!...

Sau ba giây, cậu lại dứt điện thoại vào túi, nhìn theo bóng chiếc máy bay đã xa vời, mỉm cười một cách chúc phúc...

- Tớ đã nói mà!! Mọi chuyện rồi sẽ kết thúc, thấy không??...

...

.

.

.

...

8 năm sau...

Một cô gái có mái tóc dài trông thật cá tính và mạnh mẽ, lướt ngang qua đường khiến mọi người phải ngoái lại nhìn. Bỗng từ rất xa rất xa... một tiếng kêu ầm ập vang lên làm cô nàng phải ngoái lại nhìn...

- Bảo Thy!!

Đưa ra bộ mặt tươi tỉnh, cô bước lại phía hắn..

- Hải Đăng!!

Hải Đăng bước lại phía Bảo Thy, cầm hộ đồng thức ăn trên tay cô, mỉm cười. Biết gì không?? Họ đã là một cặp rồi đấy...

- Em đi đâu mà mua đồ nhiều vậy??

- À!! - cô “à” một tiếng, nói tiếp, không ngăn được nỗi buồn thoáng nhẹ qua đôi mắt...- Em tới nhà bác Hiến...

Hơi nheo mày, anh lại thở dài tiếp tục bước đi...

- Cũng đã tám năm rồi nhỉ?? Cái thời gian đó...

Hắn chưa dứt câu, đã cảm nhận được bước chân cô hơi khựng lại... Hắn xoay lưng ôm cô vào lòng, vỗ về người yêu, trong đáy mắt hắn cũng không giấu được vẻ xót xa...

- Ngoan!! Đừng khóc!!

Cô trong vòng tay hắn, òa khóc thật lớn, tiếng nói đứt quãng...

- Cậu... cậu ấy đã nói... Cậu ấy đã nói rằng... sẽ gửi mail cho em...!!

Hắn run người, ôm chặt cô vào lòng, ngược mắt nhìn trời cho nước mắt chảy vào trong... Vào cái ngày này 8 năm trước, Hiến Trinh phải di cư qua Pháp một mình. Vào cái ngày này 8 năm trước, ba mẹ họ phát hiện anh đã viết một lá thư, bảo rằng... anh đã trốn đi theo con bé... Vào cái ngày này 8 năm trước... chiếc máy bay mang mã số XX-08880 đã trực trực và bốc cháy... mang theo cả anh và nó...

... Hai người họ... quả thật là rất ích kỉ... - Hắn mỉm cười... “ Trên thiên đường phải chăm sóc em gái cho tốt đấy, tên ngốc!!” ...

...

.

.

.

...

- Á!! Khoan...!! Anh!! Đồ ngốc!! Con đang nhìn!!...

- Chả sao, anh hứa chỉ hôn một cái...

Nó ngượng ngùng đẩy anh ra. Con bé năm tuổi - Hiến Vy đang ngồi nhìn cha mẹ mình “ ân ái” mà cười khúc khích...

- Này!! Đồ ngốc!! Khoan, khoan!! Anh đang chạm vào chỗ nào thế hả?? - nó hét toáng lên giữ chặt tay anh đang làm loạn. Anh nhìn nó cười tươi, thì thào vào tai nó...

- Em à!! Bây giờ mình kiếm em cho Hiến Vy nhé!!

Nó nghe anh xong mà muốn thổ huyết. Kiếm em cho Hiến Vy?? Ngay bây giờ??... Chưa để nó kịp suy nghĩ, anh đã bế phốc nó lên vác vào phòng. Nó thì đỏ mặt la oai oái, anh thì còn ngoảnh lại nháy mắt tinh ranh với Hiến Vy...

- Đừng làm phiền cha mẹ nhé!!

Con bé thông minh, giờ ngón cái lên mà nháy mắt tinh ranh. Còn nó thì rất muốn đập đầu vào gối mà tự tử... Con bé ngây thơ có biết gì đâu mà anh nói nó chứ??... Quả thật khóc không ra nước mắt với hai cha con nhà này...

...

Và có lẽ, Chúa đã giúp đỡ cho hạnh phúc của anh và nó...

...

Nó thơ thẩn nhìn ra khung cửa sổ máy bay, không nhìn được mà tủi lòng... Tất cả... kết thúc rồi sao?? Giọt nước mắt ngay lúc đó tràn ra khỏi khóe mắt...

- Sorry miss!! Can I sit here?? - một giọng lạ lạ vang lên, nó cũng chẳng buồn ngẩng đầu. Tâm trí của nó giờ chỉ có anh mà thôi...

- Anh đã cất công đến với em mà em còn khóc!!! Thật là xấu...

Cái giọng trầm ấm vang lên khiến nó vội ngẩng đầu. Ngạc nhiên?? Sững sốt?? Rồi... nước mắt lại tuôn rơi, nó nhảy vào lòng anh mà khóc. Nó cứ nghĩ... cứ nghĩ cả đời này, nó sẽ chẳng bao giờ có thể gặp anh được nữa...

Anh mỉm cười vuốt tóc nó, lục trọng túi đưa nó một lá thư...

- Hỉ Ngạo đưa em!!

Nó ngẩng người, không vội xé thư... Nó mở lá thư ra, mỉm cười thật tươi...

- Anh à!!

- Hửm??

- Em chắc chắn sẽ cảm ơn cậu ấy!!

Anh cười phì hôn nhẹ lên tóc nó, thì thào...

- Đừng ngoại tình là được rồi!!

Nói xong lại áp môi vào môi nó, cả hai nhìn nhau rồi cười thật tươi. Trên tay, lá thư không ai nắm đã buông thõng rơi xuống nền nhà, hiện ra dòng chữ ngay ngắn tuyệt đẹp...

“Đợi khi hai người sinh con xong, tôi sẽ sang đó mà đặt tên cho đứa bé!! ”...

.....The end.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-gai-hay-cung-anh-an-trai-cam>